VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2023. gada 26. jūlijā *

Vide – Direktīva 2003/87/EK – Siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēma – Valsts īstenošanas pasākumi – Bezmaksas siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu pagaidu piešķiršana – Lēmums izslēgt no ETS iekārtu, kurā izmanto tikai biomasu – Pienākums ievērot pienācīgu rūpību – Tiesības tikt uzklausītam – Pienākums norādīt pamatojumu – Acīmredzama kļūda vērtējumā – Vienlīdzīga attieksme – Tiesiskā paļāvība – Iebilde par prettiesiskumu – Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkts

Lietā T-269/21

Arctic Paper Grycksbo AB, Grīksbo [*Grycksbo*] (Zviedrija), ko pārstāv *A. Bryngelsson*, *A. Johansson* un *F. Sjövall*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *G. Wils*, *B. De Meester* un *P. Carlin*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *C. Ionescu Dima*, *W. Kuzmienko* un *P. Biström*, pārstāvji,

un

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *A. Norberg* un *J. Himmanen*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja A. Markulli [*A. Marcoulli*], tiesneši S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*] (referents) un R. Norkus [*R. Norkus*],

sekretāre: H. Ēriksone [*H. Eriksson*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – zviedru.

pēc 2023. gada 2. februāra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar prasību, kura pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāja *Arctic Paper Grycksbo AB* lūdz atcelt Komisijas Lēmuma (ES) 2021/355 (2021. gada 25. februāris) par valstu īstenošanas pasākumiem attiecībā uz bezmaksas siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu pagaidu iedali saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/87/EK 11. panta 3. punktu (OV 2021, L 68, 221. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") 1. panta 1. punktu un I pielikumu, ciktāl tie attiecas uz prasītāju.

Tiesvedības priekšvēsture

2 Šī prasība attiecas uz krītotā iespiedpapīra ražošanas iekārtu, ko prasītāja izmanto Grīksbo [*Grycksbo*] (Zviedrija). Prasītājai ir siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja no 2005. gada.

3 Ar apstrīdēto lēmumu konkrētā iekārta tiek izslēgta no siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas (turpmāk tekstā – "ETS"), kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/87/EK (2003. gada 13. oktobris), ar kuru nosaka ETS Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV 2003, L 275, 32. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2018/410 (2018. gada 14. marts), ar ko groza Direktīvu 2003/87, lai sekmētu emisiju izmaksefektīvu samazināšanu un investīcijas mazoglekļa risinājumos, un Lēmumu (ES) 2015/1814 (OV 2018, L 76, 3. lpp.). It īpaši šīs izslēgšanas dēļ prasītājai netiek iedalītas bezmaksas emisijas kvotas ceturtajā tirdzniecības periodā (2021.–2025. gads).

4 Lai pretendētu uz šo iedali, prasītāja 2019. gada 7. maijā par šo ir iesniegusi pieteikumu *Naturvårdsverket* (Vides aizsardzības aģentūra, Zviedrija). Šajā pieteikumā tā ir līdz nullei noapaļojusi bāzlīnijas periodā (no 2014. līdz 2018. gadam) radīto fosilā oglekļa dioksīda tonnu skaitu. Pēc prasītājas teiktā, tās faktiskās emisijas 2018.–2020. gadā bija lielākas par 0 t un mazākas par 0,5 t.

5 2019. gada 27. septembrī Zviedrijas Karaliste ir iesniegusi Eiropas Komisijai Direktīvas 2003/87 11. pantā paredzēto valsts īstenošanas pasākumu (turpmāk tekstā – "VĪP"), proti, to iekārtu sarakstu, kuras ceturtajā tirdzniecības periodā ietilpst ETS. Konkrētā iekārta bija iekļauta šajā sarakstā ar atsauces numuru SE468. Paziņotais fosilā oglekļa dioksīda daudzums par katru bāzlīnijas perioda gadu (2014.–2018. gads) šai iekārtai bija 0 t.

6 Ar 2020. gada 19. maija vēstuli, kurā izteikti apsvērumi, Komisija ir apstrīdējusi 49 iekārtu, tostarp konkrētās iekārtas, iekļaušanu VĪP, to formulējot šādi:

"Vismaz vienu gadu bāzlīnijas periodā [konkrētā iekārta] ir radījusi gandrīz 100 % biomasas emisiju. Šādas iekārtas nebūtu jāiekļauj ETS. Lūdzu, sniedziet paskaidrojumus."

7 2020. gada 16. jūnijā Vides aizsardzības aģentūra ir atbildējusi uz Komisijas apsvērumiem, norādīdama, ka konkrētā iekārta ietilpst Komisijas apstiprinātā valsts izvēles pasākumā, saskaņā ar kuru [ETS] ir paredzēts iekļaut centralizētās siltumapgādes tīklam pieslēgtas iekārtas.

8 2020. gada 30. septembrī Vides aizsardzības aģentūrai adresētā elektroniskā pasta vēstulē Komisija ir atkārtoti paudusi nostāju, ka iekārtas, kurās bāzlīnijas periodā (2014.–2018. gads) izmantota tikai biomasa, būtu jāizslēdz no ETS.

9 2020. gada 1. oktobrī Vides aizsardzības aģentūra ir nosūtījusi Komisijai elektroniskā pasta vēstuli, kurā tā atzina, ka konkrētā iekārta nav pieslēgta centralizētās siltumapgādes tīklam un ka tās iekļaušana ETS ir apstrīdama. Tomēr tā neuzskatīja par iespējamu izņemt šo iekārtu no VĪP šajā procedūras posmā, jo valsts administratīvajās tiesībās nebija paredzēta iespēja vienpusēji un bez juridiska pamata atsaukt prasītājas rīcībā esošo atļauju. Bez tam tā norādīja, ka nevar izslēgt, ka nākotnē konkrētajā iekārtā tiks izmantota fosilā degviela.

10 Ar 2020. gada 17. decembra elektroniskā pasta vēstuli Vides aizsardzības aģentūra ir informējusi Komisiju, ka to iekārtu identifikācija, kuras tā plānoja izslēgt [no ETS], ir sarežģīts uzdevums kritērija, ka tiek izmantota tikai biomasa, un izvēlētā bāzlīnijas perioda (2014.–2018. gads) dēļ.

11 2021. gada 14. janvārī Komisija dalībvalstu pārstāvjiem Klimata pārmaiņu komitejā ir nosūtījusi regulas projektu par produktu līmeņatzīmju vērtību pārskatīšanu tirdzniecības periodā no 2021. līdz 2025. gadam. 2021. gada 26. janvārī šajā projektā tika izdarīti grozījumi, lai minētā komiteja to apstiprinātu nekavējoties.

12 Ar 2021. gada 26. janvāra elektroniskā pasta vēstuli Vides aizsardzības aģentūra ir paziņojusi Komisijai, ka tā ir konstatējusi atšķirības to uzņēmumu ziņojumos, kuri bāzlīnijas periodā radījuši mazāk nekā 0,5 t fosilā oglekļa dioksīda. Tā norādīja, ka atsevišķi uzņēmumi, kurus tā neidentificēja, ir noapaļojuši šīs emisijas līdz 0 t, kamēr citi bija norādījuši savas faktiskās emisijas, neveicot šādu noapaļošanu. Tā norādīja, ka Komisija apstrīd vienīgi to iekārtu iekļaušanu [ETS], par kurām fosilā oglekļa dioksīda emisijas paziņotas 0 t apmērā, bet to iekārtu iekļaušana [ETS], par kurām bija paziņotas emisijas, tās nenoapaļojot, netika apstrīdēta. Tā lūdza Komisiju precizēt metodes, ko tā plāno piemērot visām iekārtām, kurās izmanto biomasu.

13 2021. gada 28. janvārī Komisija ir informējusi Vides aizsardzības aģentūru, ka VĪP izskatīšanas posms ir pabeigts un turpmāk tā vairs nevar ņemt vērā grozījumus, kuriem ir ietekme uz iekārtu sarakstu un produktu līmeņatzīmju aprēķinu.

14 Tajā pašā dienā šī sprieduma 11. punktā minētās regulas projekta galīgais teksts ir ticis paziņots dalībvalstīm pieņemšanai rakstveida procedūrā. 2021. gada 11. februāris bija noteikts kā apsvērumu iesniegšanas termiņš.

15 2021. gada 1. februārī Vides aizsardzības aģentūra ir norādījusi, ka VĪP iekļauto iekārtu sarakstu nevar uzskatīt par galīgu, kamēr Komisija nebūs pieņēmusi nostāju par 2021. gada 26. janvāra elektroniskā pasta vēstulē minētajiem jautājumiem (skat. šī sprieduma 12. punktu).

16 Tajā pašā dienā elektroniskā pasta vēstulē Komisija ir atbildējusi šādi:

“Mēs esam pabeiguši visus VĪP izskatīšanas posmus pirms regulas par līmeņatzīmēm iesniegšanas Klimata pārmaiņu komitejai labvēlīga atzinuma sniegšanai un Komisijas lēmuma par VĪP pieņemšanas.

Kā norādīts vienā no iepriekšējām elektroniskā pasta vēstulēm, ja dalībvalsts konstatē tādu kļūdu VĪP sarakstā, kas neietekmē nedz produktu līmeņatzīmju vērtības, nedz lēmumus saistībā ar VĪP, bet tikai bezmaksas kvotu iedali (vai tikai atjaunina datus, lai nākotnē varētu minēt precīzu atsauci un izvairītos no turpmākas VĪP korekcijas), šajā posmā pirms iesniegt provizorisko ikgadējo bezmaksas kvotu daudzumu mēs varam pieņemt atjauninātu [VĪP] sarakstu.

Attiecībā uz metodiku, ko mēs esam pielietojuši iekārtām, kurās izmanto tikai biomasu – tā bija balstīta uz emisijām un netika veikta nekāda noapaļošana nedz tiešajām emisijām, nedz biomasas emisijām."

17 Ar 2021. gada 4. februāra elektroniskā pasta vēstuli Vides aizsardzības aģentūra ir informējusi Komisiju par acīmredzamām neatbilstībām veidā, kādā tā plānoja rīkoties ar iekārtām, kuru fosilā oglekļa dioksīda emisijas tai šķita salīdzināmas, ņemot vērā to iekārtu izslēgšanu [no ETS], kurās izmanto tikai biomasu. Šajā pašā elektroniskā pasta vēstulē tā arī norādīja Komisijai, ka prasītāja par 2018. gadu ir paziņojusi fosilā oglekļa dioksīda emisijas 0,3727 t apmērā. Visbeidzot tā vaicāja, vai tai ir iespējams atjaunināt VĪP, bez noapaļošanas norādot bāzlīnijas periodā faktiski radīto fosilā oglekļa dioksīda daudzumus katrai iekārtai, kurā Komisijas ieskatā izmanto tikai biomasu.

18 Ar 2021. gada 16. februāra elektroniskā pasta vēstuli Komisija ir atbildējusi Vides aizsardzības aģentūrai, ka vairs nav iespējams veikt grozījumus, kuri ietekmē VĪP ietverto iekārtu identitāti vai produktu līmeņatzīmju aprēķinu, jo saistītie akti ir pieņemšanas procesā.

19 2021. gada 25. februārī Komisija ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu.

20 Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir norādījusi gadījumus, kuros tā plāno izteikt iebildumus pret tai piedāvātajiem VĪP. Attiecībā uz prasītāju Komisija minētā lēmuma 11. apsvērumā ir norādījusi:

"[Somijas Republika] un [Zviedrijas Karaliste] ierosināja iekļaut 51 iekārtu, kas izmanto tikai biomasu. Dažas no šīm iekārtām 2004.–2007. gadā tika vienpusēji iekļautas ETS, un to Komisija apstiprināja saskaņā ar Direktīvas 2003/87 24. pantu. Tomēr pēc tam saskaņā ar jaunu noteikumu Direktīvas 2003/87 I pielikuma [1. punktā] iekārtas, kas izmanto tikai biomasu, tika izslēgtas no [..] ETS. Šis noteikums [..] tika ieviests ar [..] Direktīvu 2009/29, un kopš tās piemērošanas no 2013. gada 1. janvāra ar to ir noteikta jauna ETS darbības joma, tostarp attiecībā uz agrāko iekļaušanu. Tāpēc tādu iekārtu iekļaušana, kurās izmanto tikai biomasu, ir jānoraida attiecībā uz visiem bāzlīnijas perioda gadiem, tostarp periodu, kad tās bija uzskaitītas Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktā".

21 2021. gada 12. martā Komisija saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 2. punktu ir pieņēmusi Īstenošanas regulu (ES) 2021/447, ar ko nosaka pārskatītās līmeņatzīmju vērtības bezmaksas emisijas kvotu iedalei 2021.–2025. gada periodam (OV 2021, L 87, 29. lpp.).

22 2021. gada 2. jūnijā Zviedrijas Karaliste ir paziņojusi Komisijai jaunu VĪP, kurā prasītāja vairs nebija iekļauta.

Lietas dalībnieku prasījumi

23 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Eiropas Parlaments būtībā lūdz Vispārējo tiesu noraidīt prasību.

26 Eiropas Savienības Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītajai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

27 Prasības pamatošanai prasītāja izvirza sešus pamatus. Pirmais prasības pamats attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Otrais pamats – uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu. Trešais pamats – uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu. Ceturtais pamats – uz tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu. Piektais pamats – uz Direktīvas 2003/87, it īpaši tās 10.a panta un I pielikuma 1. punkta pārkāpumu. Visbeidzot, sestais pamats attiecas uz minētā punkta prettiesiskumu.

28 Turklāt galvenie lietas dalībnieki ir apmainījušies ar argumentiem par apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūrai piemērojamām tiesību normām un Komisijas pienākumiem, tos formāli nesaistot ar sešiem prasības pamatiem. Šie argumenti it īpaši ietekmē prasības otrā un trešā pamata izvērtēšanu.

29 Tādējādi vispirms jāatgādina atbilstošās tiesību normas, kuras attiecas uz ETS, kā arī Direktīvas 2003/87 mērķi, pēc tam jāizvērtē lietas dalībnieku argumenti par apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūras likumību un, visbeidzot, argumenti, ar kuriem tiek apšaubīta šī lēmuma pamatotība.

Ievada apsvērumi par ETS un Direktīvā 2003/87 izvirzītajiem mērķiem

30 ETS, ko reglamentē Direktīva 2003/87, attiecas uz iekārtām, kuras atbilst tās I pielikumā noteiktajiem kritērijiem un rada vienu vai vairākas no tās II pielikumā minētajām siltumnīcas efektu izraisošajām gāzēm (šīs direktīvas 2. pants). Saskaņā ar minētās direktīvas 1. pantu ETS mērķis ir mudināt uzņēmumus ekonomiski efektīvi un lietderīgi samazināt to siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas. Kā izriet no šīs pašas direktīvas 8. apsvēruma, ETS nozīmē, ka tiek

iekļautas darbības, kam ir zināms siltumnīcas efektu izraisošas gāzes emisijas samazināšanas potenciāls (skat. spriedumu, 2019. gada 20. jūnijs, *ExxonMobil Production Deutschland*, C-682/17, EU:C:2019:518, 55. un 56. punkts un tajos minētā judikatūra).

31 Šajā ziņā jāatgādina, ka Direktīvas 2003/87 mērķis ir izveidot ETS, lai samazinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atmosfērā līdz tādam līmenim, kas nepieļautu bīstamu antropogēnu ietekmi uz klimatu, un tās galīgais mērķis ir vides aizsardzība (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 8. marts, *ArcelorMittal Rodange et Schifflange*, C-321/15, EU:C:2017:179, 24. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2019. gada 20. jūnijs, *ExxonMobil Production Deutschland*, C-682/17, EU:C:2019:518, 62. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi minētās direktīvas mērķis ir ekonomiski efektīvos apstākļos samazināt siltumnīcas efektu izraisošu gāzu kopējās emisijas Eiropas Savienībā salīdzinājumā ar to līmeni 1990. gadā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 20. jūnijs, *ExxonMobil Production Deutschland*, C-682/17, EU:C:2019:518, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Tādējādi ETS mērķis ir izpildīt Savienības un tās dalībvalstu starptautiskās saistības vides jomā, vienlaikus sasniedzot vairākus mērķus, piemēram, "pēc iespējas mazāk traucējot ekonomisko attīstību un nodarbinātību" (Direktīvas 2003/87 5. apsvērums), "saglabātu iekšējā tirgus integritāti" (minētās direktīvas 7. apsvērums), "izvairītos no konkurences izkropļošanas" (minētās direktīvas 7. apsvērums) (skat. spriedumu, 2019. gada 20. jūnijs, *ExxonMobil Production Deutschland*, C-682/17, EU:C:2019:518, 101. punkts un tajā minētā judikatūra) un saskaņā ar šīs pašas direktīvas 10.b pantā paredzētajiem nosacījumiem tostarp novērst "oglekļa emisiju pārvirzi", proti, to ražotāju pārvietošanu ārpus iekšējā tirgus, kuri rada siltumnīcas efektu izraisošas gāzes.

33 Šajā nolūkā ETS iekļautajiem uzņēmumiem, pirmkārt, ir jāsaņem siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja, ko tiem izsniedz dalībvalstis, ar nosacījumu, ka tie pierāda spēju uzraudzīt un ziņot par savām emisijām, un, otrkārt, katru gadu jānodod kvotas, kuras ir nododamas Savienībā un ārpus tās. Katrai iekārtai nodoto kvotu un tās faktisko siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju, kas novērtētas oglekļa dioksīda ekvivalenta tonnās, pielīdzināšana tiek pārbaudīta un iegrāmatota dalībvalstīs [Direktīvas 2003/87 3. panta a) punkts un 4.–6., 12., 15., 19. un 25. pants].

34 Tādējādi ETS rada ekonomisku stimulu kopumu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu samazināšanai ar pašām iekārtām. Proti, lai gan ETS galīgais mērķis ir vides aizsardzība, šī sistēma pati par sevi nesamazina siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas. Gluži otrādi, tā iedrošina un veicina viszemāko izmaksu aprēķinu, lai sasniegtu minēto emisiju samazināšanos līdz līmenim, kas atbilst Savienības un tās dalībvalstu starptautiskajām saistībām un ir atkarīgs no stingrības, ar kādu ir noteikts kopējais piešķiramo kvotu daudzums (spriedumi, 2008. gada 16. decembris, *Arcelor Atlantique et Lorraine* u.c., C-127/07, EU:C:2008:728, 31. punkts, un 2013. gada 17. oktobris, *Billerud Karlsborg* un *Billerud Skärblacka*, C-203/12, EU:C:2013:664, 26. punkts).

35 ETS balstās uz ekonomiskiem apsvērumiem, kuri mudina visus minētās sistēmas dalībniekus radīt mazāku siltumnīcas efektu izraisošo gāzu daudzumu, nekā atļauj tiem sākotnēji piešķirtās kvotas, lai pārpalikumu nodotu citam dalībniekam, kas radījis lielāku emisiju daudzumu, nekā atļauj tam piešķirtās vai iegūtās kvotas Tādējādi emisijas kvotām ir komerciāla vērtība (skat. spriedumu, 2017. gada 8. marts, *ArcelorMittal Rodange et Schifflange*, C-321/15, EU:C:2017:179, 22. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedumu, 2019. gada 20. jūnijs, *ExxonMobil Production Deutschland*,

C-682/17, EU:C:2019:518, 63. punkts; skat. arī ģenerāladvokāta M. Kamposa Sančesa-Bordonas [*M. Campos Sánchez-Bordona*] secinājumus lietā *ArcelorMittal Rodange et Schifflange*, C-321/15, EU:C:2016:516, 48.–55. punkts).

36 Nosakot pārejas izņēmumu no noteikuma, saskaņā ar kuru emisijas kvotas tiek izsolītas, ETS turklāt paredz noteiktu bezmaksas kvotu iedali (Direktīvas 2003/87 9., 9.a, 10., 10.a un 10.c pants), kuru skaits no 2013. gada lineāri samazinās. Piešķirto bezmaksas kvotu skaits tagad tiek noteikts, pamatojoties uz katram produktam aprēķinātu līmeņatzīmi, kas principā un, cik vien iespējams, atbilst 10 % videi efektīvāko ražotāju vidējam rādītājam atbilstoši minētās direktīvas 10.a pantā paredzētajiem nosacījumiem. Atbilstoši pēdējā minētā panta 2. punkta a) un b) apakšpunktam periodā no 2021. līdz 2025. gadam līmeņatzīmju vērtībām piemēro maksimālo ikgadējo samazinājuma likmi 1,6 % apmērā.

37 Lai par iekārtu saņemtu bezmaksas kvotas, tai jābūt iekļautai īstenošanas pasākumā, kura pieņemšana tajā dalībvalstī, kuras teritorijā tā atrodas, ir paredzēta Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktā. Atbilstoši minētā panta 3. punktam dalībvalstis nedrīkst piešķirt bezmaksas kvotas par iekārtām, kuru reģistrāciju Komisija ir atteikusi. Turklāt katra produkta līmeņatzīmes vidējais rādītājs, no kura ir atkarīga bezmaksas kvotu iedale, tiek aprēķināts, ņemot vērā sistēmā iekļauto iekārtu emisijas.

38 Kvotas, kas netiek iedalītas bez maksas, tiek izsolītas saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10. pantā paredzētajiem nosacījumiem. Tādējādi emisijas kvotu piešķiršana pakāpeniski būtu jābalsta tikai uz izsoles principu, kas Savienības likumdevēja ieskatā vispārīgi no ekonomikas viedokļa tiek atzīta par visefektīvāko sistēmu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 20. jūnijs, *ExxonMobil Production Deutschland*, C-682/17, EU:C:2019:518, 66. punkts).

39 Starp Direktīvas 2003/87 I pielikumā minētajām darbību kategorijām ir papīra vai kartona ražošana ar ražošanas jaudu, kas pārsniedz 20 t dienā. Saskaņā ar šo pašu pielikumu konkrētās iekārtas to oglekļa dioksīda emisiju dēļ ietilpst ETS.

40 Tomēr Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. un 3. punktā ir noteikts:

“1. Šī direktīva neattiecas uz [..] iekārtām, kurās izmanto tikai biomasu.

3. Šajā aprēķinā neņem vērā vienības ar nominālo siltumspēju [..], kurās izmanto vienīgi biomasu. “Vienīgi biomasu izmantojošas vienības” ir vienības, kuras izmanto fosilo kurināmo tikai laikā, kad vienība darbu sāk un beidz.”

41 Direktīvas 2003/87 IV pielikuma A daļā ir ietverts punkts “Aprēķināšana”, kura ceturtās daļas pēdējā teikumā ir minēts, ka “biomasas emisijas koeficients ir vienāds ar nulli”.

42 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā (ES) 2018/2001 (2018. gada 11. decembris) par no atjaunojamajiem energoresursiem iegūtas enerģijas izmantošanas veicināšanu (OV 2018, L 328, 82. lpp.) biomasa ir iekļauta starp atjaunojamajiem energoresursiem. Minētās direktīvas 2. panta 24. punktā “biomasa” ir definēta kā “lauksaimniecības, mežsaimniecības un saistīto nozaru, arī zvejniecības un akvakultūras, produktu, bioloģiskas izcelsmes atkritumu un atlikumu bioloģiski noārdāmā frakcija, tostarp augu un dzīvnieku izcelsmes vielas, kā arī atkritumu, tostarp bioloģiskas izcelsmes rūpniecības un sadzīves atkritumu, bioloģiski noārdāmā frakcija”.

43 Lietas dalībnieki nav vienisprātis par izņēmuma saistībā ar siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijām no biomasas tvērumu un tiesiskumu, kurš, kā atgādināts šī sprieduma 2.–22. punktā, ir licis Komisijai apstrīdētajā lēmumā atteikt konkrētās iekārtas iekļaušanu ETS, tādēļ tai it īpaši tika liegta jebkāda bezmaksas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu [emisijas] kvotu iedale ceturtajā tirdzniecības periodā (2021.–2025. gads).

Par apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūras likumību

44 Papildus argumentiem, kas it īpaši saistīti ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūras likumību, lietas dalībnieki nav vienisprātis par diviem jautājumiem, kuri ir jāizskata vispirms.

45 Pirmkārt, prasītāja pārmet Komisijai, ka tā ir atteikusies ņemt vērā informāciju, kas tai tika iesniegta 2021. gada 26. janvārī un 4. februārī (skat. šī sprieduma 12. un 17. punktu), jo šajā Direktīvas 2003/87 11. pantā paredzēto VĪP un minētās direktīvas 10.a pantā paredzētās deleģētās regulas par līmeņatzīmju vērtību pieņemšanas posmā šai iestādei vairs nebija iespējams ņemt vērā grozījumus, kas ietekmē to iekārtu identificēšanu, kuras iekļautas ETS un uz kurām attiecas bezmaksas kvotu iedale. Šie argumenti, kas izklāstīti atsevišķi, lielā mērā pārklājas ar tiem, kurus prasītāja ir izvirzījusi trešā pamata pirmās daļas pamatojumam, un tie tiks izvērtēti šajā kontekstā.

46 Otrkārt, lietas dalībnieki nav vienisprātis par noapaļošanas noteikumu tvērumu, kas izriet no Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2018/2066 (2018. gada 19. decembris) par siltumnīcefekta gāzu emisiju monitoringu un ziņošanu saskaņā ar Direktīvu 2003/87 un ar ko groza Komisijas Regulu (ES) Nr. 601/2012 (OV 2018, L 334, 1. lpp.), 72. panta 1. punkta pirmās daļas. Vispirms jāizvērtē, vai prasītāja – kā tā apgalvo – varēja atsaukties uz argumentu, ka noapaļotie dati, kurus tā ir iesniegusi Vides aizsardzības aģentūrai un kurus šī aģentūra pārsūtīja Komisijai, tomēr atbilda fosilā oglekļa dioksīda faktiskajām emisijām, kuras nebija nulle, bet gan svārstījās no 0 līdz 0,5 t.

Par noapaļoto datu, kas tika paziņoti apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūras laikā, ņemšanu vērā

47 Kā minēts Vides aizsardzības aģentūras 2021. gada 4. februāra Komisijai adresētā elektroniskā pasta vēstulē (skat. šī sprieduma 17. punktu), prasītāja apgalvo, ka 2018. gadā tā esot radījusi 0,37 t fosilā oglekļa dioksīda. Prasītāja arī iesniedz apliecinātus ziņojumus par 2019. un 2020. gadu, saskaņā ar kuriem tā šajos divos gados ir radījusi attiecīgi 0,29 un 0,46 t fosilā oglekļa dioksīda.

48 Prasītāja apgalvo – tā, kā tā ir ievērojusi Komisijas noteiktos noapaļošanas noteikumus, par 2018. gadu paziņodama nulles emisijas, tā tikai šī iemesla dēļ atrodas nelabvēlīgākā situācijā nekā uzņēmumi, kuri, pārkāpdami šos noteikumus, bija paziņojuši savas faktiskās emisijas, kas bija mazākas par 0,5 t. Proti, pēdējās minētās iekārtas neesot tikušas izslēgtas no ETS.

49 Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka Komisijas nostāja, saskaņā ar ko visas tās iekārtas, kuru emisijas ir mazākas par 0,5 t fosilā oglekļa dioksīda, ir izslēdzamas no ETS neatkarīgi no tā, vai tās savos ziņojumos ir vai nav veikušas noapaļošanu, ir racionalizācija *a posteriori*, par ko Vides aizsardzības aģentūra pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas acīmredzami nebija informēta.

50 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.

51 Saskaņā ar Īstenošanas regulas 2018/2066 72. panta 1. punkta pirmo daļu "siltumnīcefekta gāzu [CO_2, N_2O un PFC] kopējās gada emisijas ziņo atsevišķi, tās izsakot noapaļotās [CO_2 vai CO_2(e)] tonnās".

52 Nav strīda par to, ka visas procedūras laikā, kuras noslēgumā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, Vides aizsardzības aģentūras Komisijai paziņotie dati par prasītājas emisijām bāzlīnijas periodā 2014.–2018. gadā bija nulle, un tas it īpaši izriet no dokumentiem, kurus Komisija iesniegusi, atbildot uz Vispārējās tiesas tai noteikto procesa organizatorisko pasākumu, kā arī no prasītājas pēc tās iniciatīvas iesniegtajiem dokumentiem.

53 Prasītāja neapstrīd, ka 2014.–2017. gadā tā nav radījusi fosilo oglekļa dioksīdu. Gluži pretēji – tā apgalvo, ka dati 0 t apmērā par 2018. gadu izrietēja no tās faktisko emisiju, kas esot bijušas 0,37 t, noapaļošanas uz leju. Prasītāja norāda, ka noapaļošanas noteikumu ievērošana tai esot radījusi relatīvu kaitējumu salīdzinājumā ar iekārtām, kurām nebija ziņoti nulles dati, lai gan to faktiskās emisijas bija mazākas par 0,5 t, un tās nebija izslēgtas no ETS, un tas tām ļāva izmantot bezmaksas kvotu iedali.

54 Neapstrīdot prasītājas apgalvojumu patiesumu, Komisija norāda, ka noapaļošanas noteikumi ir imperatīvi un prasītājai nav pamata sūdzēties par to piemērošanas sekām.

55 Tomēr nav šaubu, ka, lai gan prasītāja ir ievērojusi iepriekš minētajā tiesību normā paredzētos noapaļošanas noteikumus, tas tā nav attiecībā uz visām iekārtām, kas ietvertas VĪP. Turklāt Komisija atzīst, ka tā kļūdas dēļ nav izslēgusi divas iekārtas, kuru paziņotās emisijas bija mazākas par 0,5 t, bet netika noapaļotas.

56 Protams, ir žēl, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūrā Komisijai šajā jautājumā nav bijusi pastāvīga nostāja, un to it īpaši parāda jautājumi, ko tā ir uzdevusi Vides aizsardzības aģentūrai, un to iekārtu identificēšana, kuras tā plānoja izslēgt no ETS. Tomēr noapaļošanas noteikuma piemērošana ir prasīta Īstenošanas regulas 2018/2066 72. panta 1. punkta pirmajā daļā. Šis pienākums aizstāj to, kas iepriekš bija noteikts Komisijas Regulas (ES) Nr. 601/2012 (2012. gada 21. jūnijs) par siltumnīcefekta gāzu emisiju monitoringu un ziņošanu saskaņā ar Direktīvu 2003/87 (OV 2012, L 181, 30. lpp.) 72. panta 1. punkta pirmajā daļā. Tādējādi tas bija piemērojams gan iekārtu, kuras ietilpst ETS, gada emisiju ziņojumiem par katru gadu no 2014. līdz 2018. gadam, gan ziņojumam par emisijām bāzlīnijas periodā, kas dalībvalstīm bija jāiesniedz to VĪP projektu pamatojumam.

57 Nevar piekrist prasītājas argumentam, ka šo noteikumu nevar piemērot, lai noteiktu, vai Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta izpratnē iekārta ir jāuzskata par tādu, kurā izmanto tikai biomasu.

58 Proti, kā izriet no Īstenošanas regulas 2018/2066 1. un 2. panta, šī imperatīvā norma attiecas uz visiem emisiju ziņojumiem, kas saistīti ar Direktīvas 2003/87 I pielikumā minētajām darbībām. Tā ir objektīva metode, kas par katru bāzlīnijas perioda gadu piemērojama visām iekārtām, uz kurām attiecas šīs direktīvas darbības joma, kā minēts šī sprieduma 56. punktā, un kas ļauj noteikt, vai uz iekārtu, kurā izmanto biomasu, attiecas vai neattiecas izņēmums, ka tiek izmantota tikai biomasa minētā pielikuma 1. punkta izpratnē.

59 Savukārt prasītājas piedāvātā interpretācija, saskaņā ar ko iekārta, kurā izmanto biomasu un par kuru paziņotās fosilā oglekļa dioksīda emisijas ir 0 t, būtu jāuzskata par tādu, kas neizmanto tikai biomasu, jo tās faktiskās emisijas nav nulle, būtu pretrunā ETS saskaņotības prasībai, kura tostarp

ir atkarīga no ziņošanas un monitoringa noteikumu saskaņošanas, ko ir paredzēts nodrošināt ar Īstenošanas regulu 2018/2066. Turklāt jānorāda, ka – pielīdzinot iekārtas, kas rada fosilo oglekļa dioksīdu tikai ražošanas procesa sākumā un beigās, tādām iekārtām, kurās izmanto tikai biomasu, – Direktīvas 2003/87 I pielikuma 3. punktā ir skaidri paredzēts, ka iekārtas, kuru fosilā oglekļa dioksīda emisijas ir nenozīmīgas, bet ne obligāti nulle, netiek iekļautas ETS.

60 Tālab prasītājai, kā tā to darījusi, bija pienākums ziņot par fosilā oglekļa dioksīda nulles emisijām par katru bāzlīnijas perioda gadu un tostarp noapaļot līdz nullei tās emisiju ziņojumu par 2018. gadu. Tālab tai, neskarot iespējama vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpuma sekas, nav pamata sūdzēties, ka Komisija ir ņēmusi vērā Vides aizsardzības aģentūras iesniegtos ziņojumus par konkrēto iekārtu, no kuriem izrietēja fosilā oglekļa dioksīda emisiju neesamība un tādējādi tikai biomasas izmantošana.

Par trešo pamatu, kas attiecas uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu

61 Trešais pamats, kas balstīts uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, ir sadalīts trīs daļās: pirmajā daļā prasītāja apgalvo rūpības pienākuma pārkāpumu, otrajā daļā – tiesību tikt uzklausītam neievērošanu un trešajā daļā – pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

– *Par trešā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz rūpības pienākuma pārkāpumu*

62 Prasītāja apgalvo, ka tad, ja Komisija būtu pareizi novērtējusi Vides aizsardzības aģentūras sniegto informāciju, tā būtu nonākusi pie atšķirīga secinājuma attiecībā uz konkrētās iekārtas iekļaušanu ETS. Tādējādi Komisija neesot izpildījusi savu rūpības pienākumu.

63 Prasītājas ieskatā, lai piemērotu Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punktā paredzēto izņēmumu saistībā ar iekārtām, kurās izmanto tikai biomasu, nozīme ir tam, vai konkrētā iekārta rada vai nerada fosilā oglekļa dioksīda emisijas. Tomēr Komisija neesot izpildījusi tās pienākumu pienācīgi pārbaudīt, vai minētajā iekārtā izmanto tikai biomasu. Turklāt Komisija esot uzdevusi jautājumu Vides aizsardzības aģentūrai, saskaņā ar kuru tai šķiet, ka šajā iekārtā izmanto "gandrīz tikai" biomasu, un tas nozīmējot, ka tā zināja par fosilās degvielas izmantošanu šādā iekārtā. Tādējādi tā apzināti esot izvēlējusies bez iemesla noraidīt Vides aizsardzības aģentūras sniegtos sertificētos datus, kuru objektivitāti nevarot apšaubīt.

64 Turklāt Komisija esot kavējusies norādīt Vides aizsardzības aģentūrai, ka tās ieskatā tādas iekārtas kā konkrētā iekārta, par kuru bija paziņoti fosilā oglekļa dioksīda emisiju nulles daudzumi, būtu jāizslēdz no ETS. Tas, ka Vides aizsardzības aģentūrai tiek noteikts iespējams termiņš, pēc kura jaunus datus, pat ja tie ir atbilstoši, vairs nevar ņemt vērā, esot maldinošs.

65 Replikas rakstā prasītāja turklāt pārmet Komisijai, ka tā Vides aizsardzības aģentūrai neesot skaidri noteikusi termiņu. Tālab Komisijai neesot pamata izvirzīt argumentu par noteiktas tai iesniegtās informācijas novēlotību. Tomēr prasītājas ieskatā Komisija nebūtu varējusi izslēgt konkrēto iekārtu no ETS, ja tā būtu ņēmusi vērā, ka prasītāja ir noapaļojusi savas emisijas atbilstoši spēkā esošajiem noteikumiem, lai gan faktiski tās nebija nulles emisijas.

66 Prasītāja uzskata, ka Komisija nevar atsaukties uz tāda termiņa pārsniegšanu, kuru tā nav noteikusi. Pretēji Komisijas apgalvojumiem Vides aizsardzības aģentūras 2021. gada 26. janvāra elektroniskā pasta vēstulē paziņotie dati neesot bijuši pārāk novēloti, lai šī iestāde tos nevarētu ņemt vērā. Proti, Komisija pati esot grozījusi aktus, kas bija pieņemšanas procesā, it īpaši

attiecībā uz emisiju vērtību 10 % efektīvāko iekārtu, uz kurām attiecas citas produktu līmeņatzīmes. Turklāt no prasības pieteikuma A 10 pielikuma izrietot, ka divām iekārtām esot atļauts iesniegt atjauninātus datus pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas un tātad *a fortiori* pēc 2021. gada 26. janvāra.

67 Turklāt apstrīdētais lēmums tika pieņemts vairāk nekā mēnesi pēc tam, kad Vides aizsardzības aģentūra bija paziņojusi, ka pastāv atšķirīga attieksme pret iekārtām, par kurām ir un par kurām nav veikta to ziņojumu noapaļošana, un regula par produktu līmeņatzīmēm tika pieņemta gandrīz pusotru mēnesi vēlāk. Tomēr konkrētās iekārtas ņemšana vērā produkta līmeņatzīmes aprēķinā būtu tikai neliela pielāgošana. Lai gan Komisija apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas process ilga piecpadsmit mēnešus, tomēr jānorāda, ka problēmu, kas saistīta ar to iekārtu ņemšanu vērā, ziņojumi par kurām bija noapaļoti līdz nullei, Vides aizsardzības aģentūra varēja izvirzīt tikai pēc divpadsmit mēnešiem un ka Komisijas apgalvotā šīs informācijas novēlotība faktiski lielā mērā ir tās vaina.

68 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.

69 Saskaņā ar judikatūru saistībā ar administratīvo procesu, kas attiecas uz sarežģītiem tehniskiem vērtējumiem, Savienības iestādēm un struktūrām, lai tās varētu pildīt savus pienākumus, jābūt novērtējuma brīvībai. Tomēr gadījumā, kad tām ir šāda novērtējuma brīvība, Savienības tiesību sistēmā nodrošināto garantiju ievērošanai administratīvajos procesos ir vēl jo lielāka nozīme. Šo garantiju vidū it īpaši ir pienākums rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus apstākļus, kam ir nozīme attiecīgajā lietā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1991. gada 21. novembris, *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C:1991:438, 13. un 14. punkts).

70 Tādējādi, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 2.–8. apsvēruma, Komisija ir veikusi dalībvalstu kompetento dienestu paziņotās informācijas pilnīguma un konsekvences pārbaudes.

71 Pretēji Komisijas apgalvotajam prasītāja tai nekādā veidā nepārmet nedz to, ka tā nav veikusi pārbaudes uz vietas, nedz arī to, ka tā nav pārbaudījusi kompetentajām dalībvalstu iestādēm iesniegto ziņojumu par iekārtām precizitāti. Bet prasītāja apgalvo, ka šī iestāde nevarēja kā novēlotu noraidīt informāciju, kuru tai bija nosūtījusi Vides aizsardzības aģentūra, saskaņā ar kuru, pirmkārt, tā esot noapaļojusi savus emisiju ziņojumus un, otrkārt, tās faktiskās fosilā oglekļa dioksīda emisijas 2018. gadā neesot bijušas nulles emisijas.

72 Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punkta otro daļu ceturtā tirdzniecības perioda (2021.–2025. gads) VĪP bija jāpaziņo Komisijai līdz 2019. gada 30. septembrim. Nav šaubu, ka šajā gadījumā Vides aizsardzības aģentūra ir ievērojusi šo termiņu.

73 Savukārt no lietas materiāliem izriet, ka Vides aizsardzības aģentūrai netika noteikts cits termiņš kā tikai šī sprieduma 72. punktā minētais. Šajā ziņā Komisijas apgalvojums, ka termiņš esot ticis noteikts 2021. gada 7. decembrī, nav pārliecinošs. Proti, šo elektroniskā pasta vēstulē minēto termiņu Vides aizsardzības aģentūra nekavējoties apstrīdēja, pret ko Komisijas dienesti neiebilda.

74 Turklāt nav šaubu, ka grozījumi VĪP, kas attiecas uz iekārtu paziņotajām vērtībām, *prima facie* var ietekmēt produkta līmeņatzīmes noteikšanu, ciktāl tās ietilpst ETS. Tas tā ir vēl jo vairāk attiecībā uz iekārtām, kurās izmanto biomasu, jo šādas emisijas netiek ņemtas vērā nododamo kvotu skaita aprēķinā. Tomēr lietas dalībnieki nav vienisprātis par secinājumiem, kas Komisijai šajā gadījumā būtu bijuši jāizdara no informācijas, kuru Vides aizsardzības aģentūra tai bija nosūtījusi laikposmā no 2021. gada 26. janvāra līdz 4. februārim. Prasītāja apgalvo, ka Komisijai bija

jāizvērtē visi atbilstošie dati neatkarīgi no to nosūtīšanas dienas, savukārt Komisija uzskata, ka no brīža, kad regulas par produktu līmeņatzīmēm pieņemšanas procedūra bija sākta, bija par vēlu iesniegt tai grozījumus, kas var ietekmēt līmeņatzīmju projektus. Komisija apgalvo, ka tad, ja šādas izmaiņas būtu bijis jāņem vērā tajā laikā, bezmaksas kvotu iedalei nepieciešamo aktu pieņemšana būtu ievērojami aizkavējusies.

75 Tomēr netiek apstrīdēts, ka dienā, kad Vides aizsardzības aģentūra informēja Komisiju par problēmām, kas saistītas ar atšķirībām paziņoto vērtību noapaļošanā, un *a fortiori*, kad Vides aizsardzības aģentūra informēja Komisiju, ka konkrētās iekārtas emisiju vērtība 2018. gadā nebija nulle, bet 0,3727 t fosilā oglekļa dioksīda (skat. šī sprieduma 17. punktu), proti, 2021. gada 4. februārī, regulas par produktu līmeņatzīmēm projekts jau bija iesniegts Klimata pārmaiņu komitejā. Ar 2021. gada 1. februāra elektroniskā pasta vēstuli (skat. šī sprieduma 16. punktu) Komisija bija informējusi Vides aizsardzības aģentūru, ka vēl var tikt ņemti vērā tikai tie grozījumi, kuri neietekmē produktu līmeņatzīmes.

76 Komisijai, protams, ir pamats apgalvot, ka Direktīvas 2003/87 10.a pantā ir paredzēts, ka bezmaksas kvotu iedale vispirms nozīmē līmeņatzīmju noteikšanu katrai darbības nozarei un saskaņā ar minētās direktīvas 11. panta 2. punktu bezmaksas kvotu iedale ir jāveic līdz tekošā gada 28. februārim. Proti, šīs direktīvas 10.a panta 2. punktā nosakot, ka *ex ante* līmeņatzīmju atskaites punkts ir nozares 10 % efektīvāko iekārtu darbības vidējais rādītājs, ir paredzēts, ka jāizveido ETS iekļauto iekārtu saraksts. Tādējādi Komisija principā var veikt vajadzīgos administratīvā procesa organizatoriskos pasākumus, lai nodrošinātu šīs pašas direktīvas 11. panta 2. punktā paredzēto termiņu ievērošanu, tostarp nosakot valsts iestādēm termiņus, kuros jāiesniedz visi dati, kas nepieciešami [ETS] iekļauto iekārtu saraksta izveidei, kā arī to energoefektivitātes noteikšanai. Tomēr, kā konstatēts šī sprieduma 73. punktā, no lietas materiāliem neizriet, ka šajā gadījumā Komisija Vides aizsardzības aģentūrai būtu skaidri noteikusi imperatīvu termiņu.

77 Šādos apstākļos Komisijai bija pienākums ņemt vērā tai iesniegto informāciju.

78 Tomēr, kā izriet no Komisijas 2021. gada 1. februāra elektroniskā pasta vēstules, kas adresēta Vides aizsardzības aģentūrai (skat. šī sprieduma 16. punktu), Komisija šajā gadījumā principiāli atteicās ņemt vērā jebkādu jaunu informāciju, kas varētu ietekmēt [ETS] iekļauto iekārtu sarakstu un līmeņatzīmju vērtību aprēķinu. Šis atteikums ir apstiprināts Komisijas 2021. gada 16. februāra elektroniskā pasta vēstulē (skat. šī sprieduma 18. punktu), kurā Komisija ir norādījusi Vides aizsardzības aģentūrai, ka tā nevar ņemt vērā informāciju, ko tā bija tai paziņojusi 2021. gada 4. februārī un kas attiecās, pirmkārt, uz tādu divu iekārtu iekļaušanu [ETS], par kurām bija paziņotas nevis nulles vērtības, bet vērtības, kas bija zemākas par 0,5 t fosilā oglekļa dioksīda emisiju, un, otrkārt, uz prasītājas iekārtas neiekļaušanu [ETS], jo tā savus emisiju ziņojumus par 2018. gadu bija noapaļojusi līdz 0 t, lai gan tās faktiskās nenoapaļotās emisijas bija lielākas par 0 t un mazākas par 0,5 t. Šādi rīkodamās, Komisija neesot izpildījusi šī sprieduma 77. punktā minētajā judikatūrā noteikto pienākumu rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus ar konkrēto lietu saistītos faktorus.

79 Turklāt, kā apgalvo prasītāja, jānorāda, ka izslēgšanas kritērijs, kas minēts Komisijas 2020. gada 19. maija vēstulē, kurā izteikti apsvērumi un kura adresēta Vides aizsardzības aģentūrai (skat. šī sprieduma 7. punktu), attiecās uz gandrīz 100 % biomasas izmantošanu pat tikai vienā bāzlīnijas perioda gadā. Tā kā šis kritērijs ir stingrāks par to, kuru Komisija galu galā izmantoja, šī kļūdainā informācija ir liegusi Vides aizsardzības aģentūrai iespēju apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūras laikā precīzi uzzināt, kā Komisija ir interpretējusi Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punktu.

80 Tomēr no šī sprieduma 51.–60. punkta izriet, ka 2021. gada 4. februārī Vides aizsardzības aģentūras iesniegto datu ņemšana vērā nevarētu ne vismazākā mērā ietekmēt prasītājas iekārtas izslēgšanu [no ETS], jo, kā izriet no šī sprieduma 51.–60. punkta, iekārtas, kas izdala mazāk nekā 0,5 t fosilā oglekļa dioksīda, Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta izpratnē ir uzskatāmas par tādām, kurās izmanto tikai biomasu. Turklāt no lietas dalībnieku apgalvojumiem tiesas sēdē izriet, ka minētās direktīvas 10.a panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētais maksimālais līmeņatzīmes vērtības samazinājums (skat. šī sprieduma 36. punktu) tika sasniegts, kālab ir ticams, ka tādas iekārtas iekļaušana, kas ir efektīvāka par vidējo, vai divu kļūdaini iekļautu iekārtu izslēgšana, ņemot vērā lielo iekārtu skaitu, uz kurām attiecas šī līmeņatzīme, šajā gadījumā būtu nulle vai vismaz tā būtu ļoti niecīga.

81 Šādos apstākļos jāuzskata – fakts, ka Komisija nav izpildījusi savu pienākumu rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus atbilstošos šīs lietas apstākļus, kas konstatēts šī sprieduma 78. punktā, neietekmē attiecīgās konkrētās iekārtas izslēgšanas no ETS tiesiskumu. Tāpat jānorāda, ka šajā strīdā Vispārējai tiesai nav jāizskata jautājums, vai Zviedrijas Karalistes paziņotajā VĪP ir iekļautas divas citas 2021. gada 4. februāra elektroniskā pasta vēstulē minētas iekārtas, par kurām ir paziņotas fosilā oglekļa dioksīda emisijas, kas ir mazākas par 0,5 t, tās nenoapaļojot.

82 No tā izriet – neraugoties uz faktu, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, principā atteikdamās ņemt vērā informāciju, ko Vides aizsardzības aģentūra tai ir iesniegusi 2021. gada 4. februārī, trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

– *Par trešā pamata otro daļu, kas attiecas uz tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu*

83 Prasītāja apgalvo, ka – tā kā Komisija tai nav devusi iespēju iesniegt apsvērumus pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, tā neesot ievērojusi prasītājas tiesības tikt uzklausītai. Prasītājas ieskatā šis pārkāpums ir pretrunā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantam un, ja šis pārkāpums nebūtu noticis, tā būtu varējusi norādīt, ka konkrētajā iekārtā izmanto ne tikai biomasu, bet ka tās oglekļa dioksīda emisijas ir daļēji fosilas. Prasītāja apgalvo, ka tad, ja būtu ievērotas tās tiesības tikt uzklausītai, tā būtu varējusi efektīvāk nodrošināt savu aizstāvību. Prasītāja apgalvo, ka būtu varējusi Komisijai norādīt, ka tā ir noapaļojusi līdz nullei fosilā oglekļa dioksīda emisijas, lai gan tās nebija nulle, un ka tā plāno turpināt radīt fosilā oglekļa dioksīdu periodā no 2021. līdz 2025. gadam.

84 Prasītāja arī norāda, ka apstrīdētais lēmums to ietekmē ļoti nelabvēlīgi. Tās ieskatā, pirmkārt, tai esot atņemta vairāk nekā 3 miljonu EUR gada peļņa, kura aprēķināta, pamatojoties uz bezmaksas emisijas kvotu iedali, ko tā ir izmantojusi 2020. gadā. Otrkārt, konkrētās iekārtas izslēgšana no ETS liegusi tai saņemt atļauju radīt fosilo oglekļa dioksīdu un pakļāvusi to kriminālsodiem.

85 Visbeidzot prasītāja norāda – tā kā Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkts ir formulēts tagadnes formā, iespējamajam apstāklim, ka tā bāzlīnijas periodā (2014.–2018. gads) ir izmantojusi tikai biomasu, nevajadzētu būt noteicošajam jautājumā, vai tā plāno radīt fosilā oglekļa dioksīdu turpmākajos gados. Prasītāja uzskata, ka tad, ja tā būtu varējusi izvirzīt šo argumentu, tā būtu varējusi pierādīt konkrētās iekārtas tiesības palikt ETS.

86 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.

87 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktu ikvienai personai ir tiesības tikt uzklausītai, pirms tiek veikts kāds individuāls pasākums, kas to varētu nelabvēlīgi ietekmēt.

88 No judikatūras izriet, ka tiesību uz aizstāvību ievērošana jebkurā procedūrā, kura sākta pret personu un kuras nobeigumā var pieņemt šai personai nelabvēlīgu aktu, ir Savienības tiesību pamatprincips, kas jānodrošina arī tad, ja attiecībā uz šo procedūru nepastāv nekāds regulējums. Tiesības tikt uzklausītam ikvienai personai garantē iespēju administratīvajā procesā un pirms katra tāda lēmuma, kas var nelabvēlīgi ietekmēt tās intereses, pieņemšanas lietderīgi un efektīvi paust savu viedokli (skat. spriedumus, 2005. gada 9. jūnijs, Spānija/Komisija, C-287/02, EU:C:2005:368, 37. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2012. gada 22. novembris, M., C-277/11, EU:C:2012:744, 87. punkts un tajā minētā judikatūra).

89 Šajā gadījumā tiesības tikt uzklausītam nav tikušas pārkāptas. Proti, kā apgalvo Komisija, Direktīvas 2003/87 11. panta 3. punktā paredzētā procedūra ir sākta tikai pret attiecīgo dalībvalsti. Šīs procedūras mērķis ir nodrošināt, lai Komisija pārliecinātos, ka konkrētās dalībvalsts iesniegtie VĪP, kas saistīti ar bezmaksas emisijas kvotu iedali, atbilstu direktīvas 10.a panta 1. punktā minētajiem noteikumiem.

90 Atbilstoši Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2019/331 (2018. gada 19. decembris), ar ko nosaka Savienības mēroga pārejas noteikumus saskaņotai bezmaksas emisijas kvotu iedalei saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a pantu (OV 2019, L 59, 8. lpp.), 14. pantam konkrēto iekārtu operatoriem saistībā ar šo procedūru nav īpašu procesuālu tiesību. Atbilstoši minētajā deleģētajā regulā paredzētajiem noteikumiem attiecīgo iekārtu operatori ir jāuzklausa valsts procedūrā saistībā ar to iekārtu saraksta iesniegšanu Komisijai, uz kurām attiecas Direktīva 2003/87, kā arī saistībā ar katrai iekārtai piešķirtajām bezmaksas kvotām. Šajā ziņā šīs deleģētās regulas 3. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstis veic attiecīgos administratīvus pasākumus, lai nodrošinātu šajā regulā paredzēto noteikumu piemērošanu. Turklāt prasītāja nav apgalvojusi, ka tā nav varējusi lietderīgi un efektīvi paust savu viedokli Vides aizsardzības aģentūrai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 26. septembris, *Arctic Paper Mochenwangen*/Komisija, T-634/13, nav publicēts, EU:T:2014:828, 105. punkts un tajā minētā judikatūra).

91 No tā izriet, ka trešā pamata otrā daļa ir jānoraida.

– *Par trešā pamata trešo daļu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu*

92 Prasītāja apgalvo, ka, lai izpildītu LESD 296. pantā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu, apstrīdētajā lēmumā – pirmkārt, esot bijis jānorāda pamatojums, kas attaisno Komisijas interpretāciju par atbrīvojuma attiecībā uz biomasu piemērošanas kritērijiem, un, otrkārt, skaidri iemesli, kuru dēļ, pirmām kārtām, faktam, ka prasītāja radīja fosilā oglekļa dioksīdu, nebija nozīmes, otrām kārtām, pret iekārtām, kuru emisiju līmeņi bija salīdzināmi, tika īstenota atšķirīga attieksme, trešām kārtām, Komisija nav ņēmusi vērā Vides aizsardzības aģentūras sniegto informāciju par tās fosilā oglekļa dioksīda emisiju esamību, ceturtām kārtām, tā netika uzklausīta, neraugoties uz Komisijas rīcībā esošo informāciju, un, piektām kārtām, lai noteiktu, vai uz to attiecas izņēmums saistībā ar biomasu, – Komisija ir ņēmusi vērā vienīgi konkrētās iekārtas pagātnes fosilā oglekļa dioksīda emisijas, nevis tās pašreizējās vai turpmākās emisijas.

93 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.

94 LESD 296. pantā prasītajam pamatojumam ir skaidri un nepārprotami jāatspoguļo apstrīdētā tiesību akta autora argumentācija, lai ieinteresētajām personām ļautu uzzināt veiktā pasākuma iemeslus savu tiesību aizstāvēšanai, bet Savienības tiesai – veikt pārbaudi (skat. spriedumu, 2009. gada 23. septembris, Polija/Komisija, T-183/07, EU:T:2009:350, 136. punkts un tajā minētā judikatūra).

95 Prasība norādīt pamatojumu jāvērtē atkarībā no lietas apstākļiem, it īpaši no tiesību akta satura, tajā minēto iemeslu rakstura un interesēm saņemt paskaidrojumus, kas varētu būt tiesību akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Nav prasīts, lai pamatojumā būtu norādīti visi nozīmīgie fakti vai tiesības, jo tas, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāvērtē ne vien, ņemot vērā tā tekstu, bet arī kontekstu un visas konkrēto jomu reglamentējošās tiesību normas (skat. spriedumu, 2009. gada 23. septembris, Polija/Komisija, T-183/07, EU:T:2009:350, 137. punkts un tajā minētā judikatūra).

96 Jāuzskata arī, ka pienākums norādīt pamatojumu saskaņā ar LESD 296. pantu ievērošana attiecībā uz lēmumu par VĪP saistībā ar bezmaksas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu pagaidu iedali atbilstoši Direktīvas 2003/87 11. panta 3. punktam ir īpaši būtisks, jo šajā gadījumā Komisijas kontroles pilnvaru īstenošana atbilstoši pēdējai minētajai tiesību normai ietver sarežģītus ekonomiskus un ekoloģiskus vērtējumus un šo vērtējumu tiesiskuma un pamatotības pārbaude Savienības tiesā ir ierobežota (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2009. gada 23. septembris, Polija/Komisija, T-183/07, EU:T:2009:350, 138. punkts un tajā minētā judikatūra).

97 Šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma 11. apsvērumā ietvertais pamatojums (skat. šī sprieduma 20. punktu) nepārprotami pierāda apstrīdētajā lēmumā izmantoto argumentāciju. Proti, no minētā apsvēruma izriet, ka Komisija ir uzskatījusi – tā kā konkrētajā iekārtā izmantota tikai biomasa, saskaņā ar Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punktu tā ir jāizslēdz no ETS.

98 Tā kā šīs norādes bija pietiekamas, lai ļautu prasītājai lietderīgi celt savu prasību un Vispārējai tiesai izvērtēt apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, tādējādi un pretēji prasītājas apgalvotajam Komisijai nebija jānorāda īpašs pamatojums šī sprieduma 92. punktā minētajiem jautājumiem.

99 Tāpēc trešā pamata trešā daļa un līdz ar to minētais pamats kopumā ir jānoraida.

Par apstrīdētā lēmuma pamatotību

100 Vispirms jāizvērtē prasītājas izvirzītais piektais pamats, kas attiecas uz Komisijas apstrīdētajā lēmumā izmantoto izslēgšanas kritēriju interpretācijas tiesiskumu. Proti, šī pamata atbalstam prasītāja apgalvo, ka Komisija, uzskatīdama, ka visas iekārtas, par kurām ziņotas nulles fosilā oglekļa dioksīda emisijas, ieskaitot tās, kuru faktiskās emisijas ir noapaļotas līdz nullei, ir jāizslēdz no ETS, esot pārkāpusi Direktīvas 2003/87 galvenās tiesību normas.

Par piekto pamatu, kas attiecas uz Direktīvas 2003/87 pārkāpumu

101 Šis pamats ir iedalāms divās daļās. Pirmās daļas pamatojumam prasītāja apgalvo, ka Komisija esot kļūdaini ņēmusi vērā Deleģētās regulas 2019/331 2. panta 14. punktā definēto bāzlīnijas periodu, lai noteiktu, vai attiecīgā iekārta varētu ietilpt ETS. Otrās daļas pamatojumam tā norāda, ka Komisijas sniegtajā interpretācijā par Direktīvu 2003/87, it īpaši tās I pielikuma 1. punktu, esot pieļautas vairākas tiesību kļūdas.

– *Par piektā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz agrāko vērtību kļūdainu ņemšanu vērā*

102 Prasītāja apgalvo, ka no Direktīvas 2003/87 11. panta izriet, ka Deleģētās regulas 2019/331 2. panta 14. punktā noteiktajam bāzlīnijas periodam, proti, no 2014. līdz 2018. gadam, ir nozīme tikai, lai noteiktu kvotu skaitu, kuras var piešķirt bez maksas. Savukārt neesot noteikta nekāda saikne

starp šo bāzlīnijas periodu un minētās direktīvas I pielikuma 1. punktā paredzēto izņēmumu saistībā ar tādu iekārtu izslēgšanu, kurās izmanto tikai biomasu. Tādējādi prasītājas ieskatā Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, nolemdama izslēgt konkrēto iekārtu no ETS balstoties uz faktu, ka bāzlīnijas periodā par to nebija paziņotas nekādas fosilā oglekļa dioksīda emisijas.

103 Prasītājas ieskatā jautājumam, vai iekārta ietilpst ETS, gluži pretēji būtu jābūt atkarīgam nevis no tās vēsturiskajām emisijām, kas ir senākas par diviem gadiem, bet gan no tām, kādas faktiski bija brīdī, kad tika pieņemti VĪP, un no uzņēmuma nodoma emisijas radīt nākotnē. Pretējā gadījumā uzņēmumam, kas plāno radīt fosilā oglekļa dioksīdu, tiktu liegta iespēja saņemt vajadzīgo atļauju.

104 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.

105 Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punkta otro daļu to iekārtu sarakstu, uz kurām attiecas šī direktīva, uz pieciem gadiem, sākot ar 2021. gada 1. janvāri, iesniedz vēlākais līdz 2019. gada 30. septembrim, un sarakstus par katru nākamo piecu gadu periodu iesniedz ik pēc pieciem gadiem. Katrā sarakstā iekļauj informāciju par ražošanas darbībām, siltuma un gāzu pārvadi, elektroenerģijas ražošanu un emisijām apakšiekārtu līmenī piecos kalendārajos gados pirms tā iesniegšanas. Bezmaksas kvotas piešķir tikai iekārtām, par kurām ir sniegta šāda informācija.

106 Savukārt Deleģētās regulas 2019/331 2. panta 14. punktā "bāzlīnijas periods" ir definēts kā "pieci kalendārie gadi pirms termiņa, kurā jāiesniedz Komisijai dati saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu".

107 Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punkta pirmā daļa ir izteikta šādi:

"[..] ikviena dalībvalsts publicē un iesniedz Komisijai [..] sarakstu, kurā uzskaitītas dalībvalsts teritorijā esošās iekārtas, uz kurām attiecas [..] direktīva [2003/87], un visas bezmaksas kvotas, kas sadalītas ikvienai iekārtai [..]".

108 Vispirms jānorāda, ka Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktā ir paredzēts "saraksts, kurā uzskaitītas [..] iekārtas, uz kurām attiecas [minētā] direktīva". Savukārt minētās direktīvas tiesību normās nav atrodams pamatojums prasītājas interpretācijai, ka ir jānošķir bāzlīnijas periods, par kuru ir jāņem vērā katras iekārtas vēsturiskie dati, lai aprēķinātu tai piešķiramo bezmaksas kvotu skaitu, un periods, kas jāņem vērā, lai [no ETS] izslēgtu iekārtas, kurās izmanto tikai biomasu.

109 Proti, jēdzienu "iekārtas, uz kurām attiecas" Direktīva 2003/87 nevar interpretēt neatkarīgi no minētās direktīvas 2. panta 1. punkta, kurā ir atsauce uz šīs direktīvas I pielikumā norādītajām darbībām un kura 1. punktā ir paredzēts izslēgt [no ETS] iekārtas, kurās izmanto tikai biomasu. Tādējādi no šo tiesību normu struktūras kopumā izriet, ka, lai par iekārtām varētu saņemt bezmaksas kvotas, tām ir jābūt iekļautām VĪP sarakstā, un tas nozīmē, ka tām ir jāatbilst vienam no minētajā pielikumā paredzētajiem kritērijiem iekļaušanai ETS.

110 Tālab prasītājas norādītā atšķirība, saskaņā ar kuru, lai operatoru iekļautu VĪP sarakstā un tādējādi tas varētu izmantot bezmaksas kvotu iedali, esot jāņem vērā tā nākotnes nodomi, ir pretrunā skaidrām Direktīvas 2003/87 tiesību normām.

111 Tādēļ piektā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

– *Par piektā pamata otro daļu, kas attiecas uz tiesību kļūdām*

112 Pirmkārt – prasītāja apgalvo, ka ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/29/EK (2009. gada 23. aprīlis), ar ko Direktīvu 2003/87 groza, lai uzlabotu un paplašinātu Kopienas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu tirdzniecības sistēmu (OV 2009, L 140, 63. lpp.), veiktā Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta grozījuma mērķis ir atvieglot ierobežojumus to iekārtu operatoriem, kurās izmanto biomasu, atbrīvojot tos no ziņojumu sniegšanas, kas nepieciešami kvotu iegūšanai, kuras vajadzīgas, lai nosegtu ar to ražošanas procesu saistītās emisijas. Tās ieskatā šis atbrīvojums ir nenozīmīgs salīdzinājumā ar citiem grozījumiem, kas ieviesti ar pēdējo minēto direktīvu.

113 Otrkārt – prasītāja apgalvo, ka ar Direktīvu 2009/29 veikto ETS grozījumu galvenais elements turpretim bija produktu līmeņatzīmju noteikšana bezmaksas emisijas kvotu iedales aprēķināšanai. Tā norāda, ka Direktīvas 2003/87 10.a pantā, kas ieviests ar Direktīvu 2009/29, ir noteiktas kvotas, kas piešķiramas, ņemot vērā emisijas, ko rada 10 % ekoloģiski efektīvāko iekārtu, un katras iekārtas radītos daudzumus neatkarīgi no to faktiskajām emisijām. Tādējādi šīs jaunās tiesību normas mērķis esot stimulēt katru operatoru samazināt attiecību starp tā emisijām un saražotajiem produktiem, un kā viena no šajā nolūkā skaidri minētajām metodēm ir sekmēt atjaunojamās biomasas, nevis fosilās degvielas izmantošanu. Prasītājas ieskatā ieviesto grozījumu mērķis katrā ziņā nepārprotami esot bijis stimulēt operatorus nepalielināt emisijas (Direktīvas 2003/87 10.a pants un Direktīvas 2009/29 23. apsvērums).

114 Prasītāja apgalvo, ka biomasas ekoloģiskās efektivitātes ņemšana vērā izriet no tā, ka biomasas emisijām ir piešķirts koeficients, kas ir vienāds ar nulli, un no tā, ka, aprēķinot emisijas 10 % efektīvāko iekārtu, ir ņemtas vērā tikai fosilās degvielas emisijas. Tomēr šajā loģikā būtu absurdi neņemt vērā emisiju samazināšanu līdz nullei, kas notiktu gadījumā, ja operatori fosilo degvielu pilnībā aizstātu ar biomasu. Šādā situācijā operatori tiktu stimulēti izmantot ne tikai biomasu, lai varētu turpināt izmantot bezmaksas kvotu iedali. Prasītājas ieskatā apstrīdētajā lēmumā ietvertā Komisijas interpretācija par izņēmumu saistībā ar biomasu ir tiešā pretrunā Direktīvas 2003/87 10.a panta garam un sistēmai, jo tā noved pie paradoksāla rezultāta – konkrētās iekārtas, kura ir viena no videi efektīvākajām, izslēgšanas no produkta līmeņatzīmes.

115 Treškārt – ņemot vērā iepriekš minēto, prasītāja uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā sniegtā Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta interpretācija ir pretrunā šīs direktīvas 10.a pantam, kuram tomēr būtu jābūt noteicošam pār šo punktu.

116 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.

117 Pirmkārt, kā to pamatoti apgalvo Komisija, Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punktā izdarītais grozījums, kura mērķis ir izslēgt [no ETS] iekārtas, kurās izmanto tikai biomasu, nav papildinošs, jo tajā noteikta ETS piemērošanas joma. Proti, iepriekšminētās direktīvas 2. pantā, atsaucoties uz minēto pielikumu un tādējādi it īpaši uz attiecīgo tiesību normu, ir noteiktas iekārtas, kuras ietilpst ETS. Turklāt prasītāja nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas varētu apstiprināt tās argumentu, ka šīs tiesību normas mērķis ir vienīgi atvieglot administratīvo slogu, ko ETS rada tajā ietilpstošajām iekārtām. Tālab šīs direktīvas piemērošanas jomas noteikšana, izslēdzot [no ETS] iekārtas, kurās izmanto tikai biomasu, nav sekundāra salīdzinājumā ar šīs pašas direktīvas 10.a pantu. Proti, tajā noteiktās *ex ante* līmeņatzīmes ir paredzēts piemērot tikai iekārtām, kuras ietilpst ETS.

118 Otrkārt, kā apgalvo prasītāja, to iekārtu izslēgšana [no ETS], kurās izmanto tikai biomasu, liedzot ņemt vērā šo iekārtu ekoloģiskos radītājus līmeņatzīmju aprēķinam. Tomēr attiecībā uz konkrētajām iekārtām tas nozīmē, ka nav pienākuma nodot kvotas tādā daudzumā, kas ir vienāds ar šo iekārtu radītajām oglekļa dioksīda emisijām un kas jau bija paredzēts Direktīvas 2003/87 IV pielikuma sākotnējā redakcijā. Lai gan šis apstāklis liedz ņemt vērā to iekārtu ekoloģiskos rādītājus, kurās izmanto tikai biomasu, tomēr tas ļauj izvairīties no nevajadzīgas ietekmes, ja iekārtām, par kurām tiek uzskatīts, ka tās nerada oglekļa dioksīdu, varētu iedalīt bezmaksas emisijas kvotas. Tomēr fakts, ka netiek ietekmētas to iekārtu vērtības, kurās izmanto tikai biomasu, nenozīmē, ka minētās direktīvas I pielikuma 1. punktu var interpretēt neatkarīgi no šīs pašas direktīvas 11. panta. Tomēr, kā izriet no šī pamata pirmās daļas pārbaudes, iekārtas, kurā izmanto biomasu, ietilpšana ETS ir saistīta ar faktu, ka bāzlīnijas periodā tā ir radījusi fosilā oglekļa dioksīdu.

119 Treškārt, arī tāda Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta interpretācija, saskaņā ar kuru [no ETS] ir jāizslēdz iekārtas, kurām bāzlīnijas periodā bijušas nulles emisijas, nav pretrunā arī minētās direktīvas 10.a pantam. Proti, šajā tiesību normā nav noteikts pienākums ņemt vērā ekoloģiskos rādītājus iekārtām, kuras neietilpst ETS, bet gluži pretēji – tajā ir paredzēts, ka ir jāņem vērā to iekārtu radītās emisijas, uz kurām attiecas *ex ante* līmeņatzīme. Tomēr, tā kā šīs iekārtas tiek izslēgtas [no ETS], ja tajās izmanto tikai biomasu, tās nevar uzskatīt par tādām, uz kurām attiecas šāda līmeņatzīme.

120 Ceturtkārt, nav strīda par to, ka iekārtām, kuras neietilpst ETS, nav tiesību uz bezmaksas kvotu iedali. No tā izriet – tā kā konkrētā iekārta ir tikusi izslēgta no ETS, prasītāja neatrodas situācijā, kas būtu salīdzināma ar citu tādu uzņēmumu situāciju, kam pieder iekārtas, kuras tajā ietilpst šādu kvotu iedalei, un tiem ir pienākums nodot tādu kvotu skaitu, kas ir līdzvērtīgs to emisijām. Šī iemesla dēļ prasītājai nav arī riska tikt pakļautai Direktīvas 2003/87 16. pantā paredzētajām sankcijām gadījumā, ja ETS iekļautās iekārtas nepilda savus pienākumus. Tālab ar apstākli, ka minētās direktīvas I pielikuma 1. punkta interpretācija apstrīdētajā lēmumā noved pie tā, ka prasītājs vairs nevar izmantot bezmaksas kvotu iedali, nevar tikt pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips.

121 Piektkārt, neviena Direktīvas 2003/87 tiesību norma neparedz, ka iekārtas iekļaušana ETS būtu stingri neitrāla attiecībā uz šo iekārtu konkurences situāciju salīdzinājumā ar tām iekārtām, kuras tajā neietilpst vai ir izslēgtas no tās. No tā izriet, ka ar prasītājas apgalvotajiem konkurences izkropļojumiem nevar pierādīt apstrīdētajā lēmumā veiktās Komisijas interpretācijas par minētās direktīvas I pielikuma 1. punktu prettiesiskumu.

122 Sestkārt, pretēji prasītājas apgalvotajam, apstāklis, ka apstrīdētajā lēmumā sniegtā Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta interpretācija var izraisīt to, ka šādi [no ETS] izslēgtajās iekārtās vairs neizmanto tikai biomasu, nevar pierādīt šīs interpretācijas prettiesiskumu. Proti, ETS izvirzītais vispārējais emisiju samazināšanas mērķis nevar padarīt par spēkā neesošu tādu iekārtu izslēgšanu [no ETS], kurās izmanto tikai biomasu tā iemesla dēļ, ka atsevišķi operatori varētu brīvi izdarīt ekoloģiski neefektīvāku izvēli. Proti, šādas iespējamības ir raksturīgas jebkuram robežvērtības efektam, no kura nevar izvairīties gadījumos, kad tāda pasākuma kā ETS piemērošanas joma ir ierobežota. Tāpēc prasītājai nav pamata apgalvot, ka iekārtu, kurās izmanto tikai biomasu, izslēgšana no bezmaksas kvotu iedales mehānismiem būtu pretrunā minētās direktīvas mērķiem un netiktu ievērots samērīguma princips.

123 Tādējādi prasītāja nav pierādījusi Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta interpretācijas, ko Komisija sniegusi apstrīdētajā lēmumā, prettiesiskumu. Tālab piektā pamata otrā daļa un līdz ar to minētais pamats kopumā ir jānoraida.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā

124 Prasītāja apgalvo, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatīdama, ka attiecīgajā iekārtā izmanto tikai biomasu. Šajā ziņā tā apgalvo, ka bāzlīnijas periodā – 2018. gadā, kā arī 2019. un 2020. gadā konkrētā iekārta ir radījusi fosilā oglekļa dioksīdu un paziņotās vērtības 0 t apmērā izrietēja no noapaļošanas. Komisija, atteikdamās ņemt vērā šo informāciju, ko Vides aizsardzības aģentūra tai bija iesniegusi pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, esot ne tikai atšķirīgi attiekusies pret salīdzināmām iekārtām, jo tā neiebilda pret iekārtu, kuras bija radījušas faktiski līdzvērtīgus fosilā oglekļa dioksīda daudzumus, iekļaušanu Zviedrijas VĪP, bet ir arī nepamatoti atteikusies ņemt vērā atbilstošo informāciju. Tādējādi tā esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatīdama, ka konkrētajā iekārtā ir izmantota tikai biomasa Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta izpratnē.

125 Turklāt Komisija neesot ievērojusi konsekventu praksi. Proti, Komisija interpretāciju par izņēmumu, ka tiek izmantota tikai biomasa, turpmāk šķietami balstot uz faktu, ka par iekārtu nav paziņotas nekādas fosilā oglekļa dioksīda emisijas visā piecu gadu bāzlīnijas periodā, jo pozitīvs ziņojums tikai par vienu minētā perioda gadu būtu pietiekams, lai izvairītos no izslēgšanas no ETS. Tomēr 2020. gada 19. maija vēstulē, kurā izteikti apsvērumi, Komisija esot atbalstījusi atšķirīgu nostāju, atbilstoši kurai ar faktu, ka attiecībā uz iekārtu par vienu gadu bāzlīnijas periodā ir paziņotas gandrīz nulles emisijas, esot pietiekami, lai pamatotu tās izslēgšanu [no ETS]. Saskaņā ar šādiem kritērijiem – kurus prasītāja apstrīd – tās ieskatā tā bija jāizslēdz [no ETS] arī trešajā tirdzniecības periodā no 2013. līdz 2020. gadam.

126 Tādējādi prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma dēļ tā esot nonākusi paradoksālā situācijā, jo – lai nākotnē varētu izmantot bezmaksas kvotu iedali, tai jau būtu bijis jāpalielina savas fosilā oglekļa dioksīda emisijas par vairāk nekā vienu tonnu gadā. Prasītāja arī būtu gatava tās palielināt virs piecām tonnām gadā, ja tiktu pieņemts tiesību akta grozījums, ar ko paplašinātu izņēmumu saistībā ar to, ka tiek izmantota tikai biomasa, attiecinot to arī uz iekārtām, kas rada mazāk nekā piecas tonnas fosilā oglekļa dioksīda gadā.

127 Turklāt, tā kā Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. un 3. punkts nav formulēti pavisam identiski (skat. šī sprieduma 40. punktu), tie nevar attiekties uz tām pašām iekārtām. Tādēļ būtu neloģiski visos gadījumos iekārtas ar zemām fosilā oglekļa dioksīda emisijām pielīdzināt iekārtām, kurās izmanto fosilo degvielu tikai tad, kad vienība darbu sāk un beidz. Tādējādi – pretēji Komisijas apgalvotajam – zemas fosilā oglekļa dioksīda emisijas nenozīmējot, ka tās varētu uzskatīt par tādām, kurām nav nozīmes, piemērojot minētā pielikuma 1. punktā paredzēto izņēmumu.

128 Visbeidzot – prasītāja atsaucas uz savu argumentāciju, kuras mērķis bija pierādīt, ka Vides aizsardzības aģentūra informāciju, ar ko varēja pamatot attiecīgās iekārtas atstāšanu ETS, Komisijai nosūtīja dienā, kurā nekas neliedza to ņemt vērā (skat. šī sprieduma 66. un 67. punktu).

129 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.

130 Saskaņā ar judikatūru, ja sarežģītā tehniskā jomā, kas attīstās – kā šajā gadījumā – Savienības kompetentajām iestādēm ir plaša novērtējuma brīvība, it īpaši attiecībā uz ļoti sarežģītu zinātnisku un tehnisku faktu novērtēšanu, lai noteiktu to veicamo pasākumu veidu un apmēru,

bet Savienības tiesai ir jāpārbauda tikai, vai šādā brīvības īstenošanā nav pieļauta acīmredzama kļūda vai nepareiza pilnvaru izmantošana un vai šīs iestādes nav acīmredzami pārsniegušas savas novērtējuma brīvības robežas. Šādā kontekstā Savienības tiesa ar savu zinātnisko un tehnisko faktu novērtējumu nevar aizstāt Savienības iestāžu, kurām vienīgajām LES ir uzticēts šis uzdevums, novērtējumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 21. jūlijs, *Etimine*, C-15/10, EU:C:2011:504, 60. punkts, un 2018. gada 21. jūnijs, Polija/Parlaments un Padome, C-5/16, EU:C:2018:483, 150. punkts un tajā minētā judikatūra).

131 Turklāt jāprecizē, ka Savienības iestāžu plašā novērtējuma brīvība, uz kuras izmantošanu attiecas ierobežota pārbaude tiesā, skar ne tikai pieņemamo tiesību normu raksturu un piemērojamību, bet zināmā mērā arī pamata faktu konstatēšanu. Tomēr šāda pārbaude tiesā, pat ja tā ir ierobežota, paredz, ka Savienības iestādēm, kas ir pieņēmušas konkrēto aktu, ir jāspēj Savienības tiesā pierādīt, ka akts ir pieņemts, efektīvi īstenojot tās novērtējuma brīvību, kas nozīmē, ka ir ņemti vērā visi būtiskie fakti un apstākļi, kas attiecas uz situāciju, ko ir paredzēts reglamentēt ar šo aktu (spriedums, 2010. gada 8. jūlijs, *Afton Chemical*, C-343/09, EU:C:2010:419, 33. un 34. punkts; skat. arī spriedumu, 2015. gada 30. aprīlis, *Polynt* un *Sitre*/*ECHA*, T-134/13, EU:T:2015:254, nav publicēts, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

132 Savienības tiesai ir jāpārbauda ne vien prasītāja izvirzīto pierādījumu materiālā precizitāte, uzticamība un konsekvence, bet arī tas, vai šie pierādījumi veido visu atbilstošo datu kopumu, kas ir jāņem vērā, lai izvērtētu sarežģītu situāciju, un, vai tie ļauj pamatot no tiem izdarītos secinājumus (spriedums, 2008. gada 6. novembris, Nīderlande/Komisija, C-405/07 P, EU:C:2008:613, 55. punkts; skat. arī spriedumu, 2011. gada 9. septembris, Francija/Komisija, T-257/07, EU:T:2011:444, 87. punkts un tajā minētā judikatūra).

133 Komisija uzskata, ka Vides aizsardzības aģentūra to iekārtu sarakstā, uz kurām attiecas VĪP, par prasītājas iekārtām visos bāzlīnijas perioda gados ir paziņojusi nulles fosilā oglekļa dioksīda emisijas. Prasītāja pati apgalvo, ka tā ir noapaļojusi līdz nullei tās emisijas ziņojumos par katru bāzlīnijas perioda gadu, lai ievērotu noapaļošanas noteikumus. No Vispārējai tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem nevar droši secināt, vai Vides aizsardzības aģentūras 2021. gada 4. februārī Komisijai nosūtītajā elektroniskā pasta vēstulē ietvertie dati (skat. šī sprieduma 17. punktu), saskaņā ar kuriem prasītāja 2018. gadā bija paziņojusi fosilā oglekļa dioksīda emisijas 0,3727 t apmērā, Komisijai tika paziņoti pirms šīs elektroniskā pasta vēstules. Šajā ziņā no dokumentiem, kas attiecas uz prasītāju un ko lietas dalībnieki iesniedza pēc Vispārējās tiesas veiktā procesa organizatoriskā pasākuma, neizriet, ka šī informācija būtu bijusi Komisijas rīcībā pirms šīs dienas.

134 Tomēr, pat ja tas tā būtu bijis, ņemot vērā emisijas, kas ir mazākas par 0,5 t fosilā oglekļa dioksīda, jebkurā gadījumā netiktu ievēroti noapaļošanas noteikumi, kas, kā norādīts šī sprieduma 60. un 61. punktā, bija vispārēji un imperatīvi. Tomēr ETS darbības noteikumu vienveidīgas piemērošanas mērķis ir novērst emisijas kvotu tirgus kropļojumus, un tas ir nepieciešams, lai netieši sasniegtu vides aizsardzības mērķi, kura īstenošanai šis tirgus ir izveidots (ģenerāladvokāta M. Kamposa Sančesa-Bordonas secinājumi lietā *ArcelorMittal Rodange et Schifflange*, C-321/15, EU:C:2016:516, 78. punkts).

135 No tā izriet, ka Komisija, uzskatīdama, ka konkrētajā iekārtā tiek izmantota tikai biomasa un līdz ar to minētā iekārta ir jāizslēdz [no ETS] atbilstoši Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punktā paredzētajam, nav pieļāvusi nekādu acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

136 Turklāt jānorāda, ka, pirmkārt, apgalvotajam vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumam, kas prasītājas ieskatā izriet no atšķirīgas attieksmes pret iekārtām salīdzināmās situācijās, nav nozīmes attiecībā uz ETS darbības noteikumu piemērošanu konkrētajai iekārtai. Šis jautājums papildus tiks vērtēts turpmāk, izskatot otro prasības pamatu.

137 Otrkārt, pat pieņemot, ka ir pierādīts, ka saskaņā ar Komisijas apstrīdētajā lēmumā izmantotā izslēgšanas kritērija piemērošanu konkrētā iekārta jau esot bijusi jāizslēdz iepriekšējā periodā, šis apstāklis nekādi neietekmē apstrīdētā lēmuma, kurš attiecas tikai uz kvotu piešķiršanas periodu no 2021. līdz 2025. gadam, tiesiskumu.

138 Treškārt, gan no Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punkta otrās daļas, redakcijā, kas izriet no Direktīvas 2018/410, gan no Deleģētās regulas 2019/331 2. panta 14. punkta izriet, ka piecu gadu bāzlīnijas periods, kas bija jāņem vērā emisiju vērtēšanai apstrīdētajā lēmumā, ilga no 2014. līdz 2018. gadam. Tātad prasītājas nodoms periodā no 2021. līdz 2025. gadam radīt fosilā oglekļa dioksīda emisijas neietekmē apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.

139 Ceturtkārt, kā lietas dalībnieki turklāt ir vienojušies tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, ETS mērķis nav piešķirt bezmaksas kvotas, bet gan stimulēt iekārtas samazināt savas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas un it īpaši veicināt biomasas, nevis fosilās degvielas izmantošanu. Tādējādi, ja iekārta ir izslēgta no ETS, jo tajā izmanto tikai biomasu, nevar pamatoti apgalvot, ka šajā izslēgšanā [no ETS] ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

140 Visbeidzot – piektkārt, ciktāl prasītāja pirmā izvirzītā pamata atbalstam atkārto apgalvojumus par tās fosilā oglekļa dioksīda emisiju ziņojuma par 2018. gadu noapaļošanu, kā arī to, ka Komisija nav ņēmusi vērā datus, kurus Vides aizsardzības aģentūra tai bija nosūtījusi 2021. gada 26. janvārī un 4. februārī un kuri jau ir tikuši vērtēti šajā spriedumā, pietiek atsaukties uz šī sprieduma 51.–60. un 69.–82. punktu.

141 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu, kas attiecas uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu

142 Prasītāja uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu divos aspektos.

143 No vienas puses – kā Vides aizsardzības aģentūra esot norādījusi Komisijai tās 2021. gada 4. februāra elektroniskā pasta vēstulē – iekārtām ar salīdzināmiem fosilā oglekļa dioksīda emisiju līmeņiem tiekot piemērota atšķirīga attieksme attiecībā uz to iekļaušanu ETS tikai tādēļ, ka atsevišķām no tām esot noapaļoti rādītāji to ziņojumos, bet citām – nav. Prasītāja arī norāda, ka vismaz viena no iekārtām, kuras iekļaušanu ETS Komisija nav apstrīdējusi, esot radījusi mazāk fosilā oglekļa dioksīda nekā konkrētā iekārta. Vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošana nozīmējot, ka Komisija, kas bija informēta par situāciju pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, izvairītos no atšķirīgas attieksmes salīdzināmās situācijās. Pretēji Komisijas apgalvotajam vienkārša atšķirība ziņojumos, kas izriet no tā, ka atsevišķām iekārtām tika veikta noapaļošana, bet citām iekārtām netika, nav atbilstoša un neattaisno atšķirīgu attieksmi pret šīm divām iekārtu kategorijām.

144 No otras puses, vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums, ko Komisija ir pieļāvusi šajā gadījumā, radot konkurences izkropļojumus un tiek nepamatoti atalgoti ražotāji, kuri izmanto fosilo degvielu un kuriem, atšķirībā no prasītājas, esot piekļuve ETS, un tādējādi tie varot gūt

peļņu, nododami to neizmantotās bezmaksas kvotas. Prasītājas ieskatā, ņemot vērā ETS izvirzītos vides mērķus, tās izslēgšana [no ETS] šādi rada nepamatotu atšķirīgu attieksmi pret ražotājiem, uz kuriem attiecas viena un tā pati produkta līmeņatzīme.

145 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.

146 Vispārējais vienlīdzīgas attieksmes princips, kas ir viens no Savienības tiesību pamatprincipiem, noteic, ka līdzīgās situācijās nedrīkst būt atšķirīga attieksme un atšķirīgās situācijās nedrīkst būt vienāda attieksme, ja vien tādai pieejai nav objektīva attaisnojuma (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1977. gada 19. oktobris, *Ruckdeschel* u.c., 117/76 un 16/77, EU:C:1977:160, 7. punkts, un 2020. gada 17. decembris, *Centraal Israëlitisch Consistorie van België* u.c., C-336/19, EU:C:2020:1031, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

147 No lietas materiāliem, it īpaši no atbildes uz replikas rakstu un Komisijas un prasītājas atbildēm pēc Vispārējās tiesas veiktā procesa organizatoriskā pasākuma, izriet, ka, izņemot divus gadījumus, kuros tā ir atzinusi, ka ir pieļāvusi kļūdu, neizslēgdama konkrētās iekārtas, Komisija no ETS ir izslēgusi iekārtas, par kurām bāzlīnijas periodā bija paziņotas nulles vai zemākas par 0,5 t fosilā oglekļa dioksīda emisijas. Balstoties uz vienlīdzīgas attieksmes principa, prasītājai, kura atrodas šādā situācijā, nav pamata apgalvot, ka pret to būtu bijis jāizturas atšķirīgi.

148 Taisnība, ka Komisija precizē, ka tai bija jāizslēdz divas iekārtas, kuru fosilā oglekļa dioksīda emisijas bija mazākas par 0,5 t. Tomēr no pastāvīgās judikatūras izriet, ka vienlīdzīgas attieksmes princips ir jāievēro atbilstoši tiesiskuma principam, saskaņā ar kuru persona savās interesēs nevar atsaukties uz citas personas interesēs izdarītu nelikumību. Šādas pieejas dēļ būtu jānosaka "vienlīdzīgas attieksmes, izdarot nelikumīgu darbību", princips (skat. spriedumu, 2006. gada 16. novembris, *Peróxidos Orgánicos*/Komisija, T-120/04, EU:T:2006:350, 77. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā jānorāda, ka tiesas sēdē Komisija neizslēdza iespēju novērst šo divu iekārtu iekļaušanas [ETS] prettiesiskumu pēc šī sprieduma pasludināšanas.

149 Tāpat jānoraida kā nepamatoti prasītājas apgalvojumi, ka tā atrodas nelabvēlīgākā situācijā nekā uzņēmumi, uz kuriem attiecas tā pati produkta līmeņatzīme. Proti, to iekārtu izslēgšana [no ETS], kurās izmanto tikai biomasu, liedz tās uzskatīt par tādām, uz kurām attiecas produkta līmeņatzīme. Tādējādi prasītāja neatrodas tādā pašā situācijā kā uzņēmumi, uz kuriem attiecas *ex ante* līmeņatzīme un kuri ietilpst ETS. Šajā ziņā papildus jāatgādina – kā tas izriet no piektā pamata vērtējuma (skat. šī sprieduma 120. punktu) –, ka Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punktā paredzētā izslēgšanas kritērija interpretācija, saskaņā ar ko iekārtas, kuras nav radījušas fosilā oglekļa dioksīdu vai kuras ir radījušas daudzumus, kas ir jānoapaļo līdz nullei, nevar saņemt bezmaksas siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotas, nav pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam.

150 Tālab prasītājai nav pamata apgalvot, ka ar apstrīdēto lēmumu ir tieši pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips, neskarot jautājumu, kas ir prasības sestā pamata priekšmets, proti, vai iekārtu, kurās izmanto tikai biomasu, izslēgšana [no ETS] pati par sevi ir šī principa pārkāpums.

151 No tā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida.

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu

152 Prasītāja apgalvo, ka tā esot brīvprātīgi pārgājusi uz iekārtas ekspluatāciju, galvenokārt izmantojot biomasu, un tādējādi pēc savas iniciatīvas izpildījusi Direktīvā 2003/87 izvirzītos mērķus. Turklāt prasītāja apgalvo, ka tā neesot varējusi paredzēt, ka šāda rīcība novedīs pie tās izslēgšanas no ETS,

kā dēļ tai tiek liegta atļauja izmantot fosilo degvielu un finanšu ieņēmumus no tai piešķirto bezmaksas emisijas kvotu nodošanas tālāk. Gluži pretēji, kad tika piešķirtas kvotas trešajam tirdzniecības periodam (2013.–2020. gads), prasītājas ieskatā – lai gan tās pāriešana uz biomasu jau bija notikusi – no Komisijas pieņemtās nostājas varēja secināt, ka periodā no 2021. līdz 2025. gadam tā esot varējusi paļauties uz pozitīvu lēmumu attiecībā uz sevi. Proti, par iepriekšējo periodu tā jau bija paziņojusi nulles emisijas, un tas neizraisīja tās izslēgšanu no ETS. Tādējādi tā gūtu labumu, saņemot precīzu apsolījumu no Komisijas un nonāktu situācijā, kas ir salīdzināma ar prasītāja situāciju lietā, kurā pasludināts 1988. gada 28. aprīļa spriedums *Mulder* (120/86, EU:C:1988:213). Šajā gadījumā nepastāvot sevišķas sabiedrības intereses, kas varētu pamatot tiesiskās paļāvības aizsardzības principa nepiemērošanu.

153 Tieši nesasaistot šo argumentu ar ceturto pamatu, prasītāja arī apgalvo, ka tās rīcībā esot bijusi konfidenciāla informācija, saskaņā ar kuru Vides aizsardzības aģentūra, no vienas puses, un Komisijas darbinieki, kas specializējušies ETS piemērošanā, no otras puses, piekrīt viedoklim, ka attiecīgā iekārta nav jāizslēdz no ETS.

154 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.

155 No tiesiskās drošības principa izrietošās tiesības pieprasīt tiesiskās paļāvības aizsardzību attiecas uz ikvienu privātpersonu, kas ir situācijā, no kuras izriet, ka Savienības administrācija tai ir radījusi pamatotas cerības. Par solījumiem, kas var radīt šādas cerības, lai arī kādā formā tie būtu pausti, ir uzskatāma precīza, beznosacījumu un saskaņota informācija no pilnvarotiem un ticamiem avotiem. Turpretī uz šī principa neievērošanu nevar atsaukties neviens, kuram administrācija nav sniegusi konkrētus solījumus. Līdzīgi, ja gādīgs un rūpīgs uzņēmējs var paredzēt tāda Savienības pasākuma noteikšanu, kas var ietekmēt tā intereses, tad gadījumā, ja šis pasākums tiek noteikts, tas nevar atsaukties uz šo principu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 21. jūnijs, Polija/Parlaments un Padome, C-5/16, EU:C:2018:483, 110., 111. un 113. punkts un tajos minētā judikatūra).

156 Šajā ziņā, pirmkārt, jākonstatē – prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija tai ir sniegusi solījumus šī sprieduma 155. punktā minētās judikatūras izpratnē, ka periodā no 2021. līdz 2025. gadam tā gūs labumu no bezmaksas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu iedales.

157 Proti, ir jānorāda: apstākli, ka Komisija nav nolēmusi izslēgt konkrēto iekārtu no VĪP, ko Zviedrijas Karaliste paziņojusi trešajam tirdzniecības periodam (2013.–2020. gads), nevar uzskatīt par Komisijas beznosacījuma nostāju attiecībā uz prasītājas tiesībām turpināt atrasties ETS un līdz ar to izmantot bezmaksas kvotu iedali nākamajā periodā.

158 Turklāt ir skaidrs, ka prasītāja "2010. gadā pabeidza pāreju uz biomasu". Tomēr no Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta, tobrīd spēkā esošajā redakcijā, izriet, ka bāzlīnijas periods, kas bija jāņem vērā, aprēķinot to bezmaksas kvotu skaitu, kuras piešķiramas tādām iekārtām kā prasītājai piederošās bija no 2005. līdz 2007. gadam. Tomēr prasītāja nepierāda un arī neapgalvo, ka tai šajos trīs gados būtu bijušas nulles fosilā oglekļa dioksīda emisijas vai ka tās būtu bijis jānoapaļo līdz nullei.

159 Otrkārt, Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punktā paredzētā izslēgšana [no ETS] bija lielā mērā paredzama apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā, jo tā izriet no Direktīvas 2009/29, kuras transponēšanas termiņš beidzās 2012. gada 31. decembrī. Tā kā šī tiesību norma vēlāk netika grozīta, tad piesardzīgs uzņēmējs šī sprieduma 155. punktā minētās judikatūras izpratnē nevarēja

nezināt, ka no 2013. gada 1. janvāra piemērojamais izņēmums saistībā ar iekārtām, kurās izmanto tikai biomasu, joprojām bija spēkā arī ceturtajam tirdzniecības periodam (2021.–2025. gads), uz kuru attiecas apstrīdētais lēmums.

160 No tā izriet, ka ceturtais pamats ir jānoraida.

Par sesto pamatu, kas attiecas uz Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta prettiesiskumu

161 Saskaņā ar LESD 277. pantu, ja Vispārējā tiesa neapmierina nevienu no pirmajiem pieciem pamatiem, prasītājs norāda uz Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta prettiesiskumu. Tiesas ieskatā, ja šo tiesību normu nevar interpretēt atbilstoši minētās direktīvas 10.a pantam un ES primāro tiesību pamatprincipiem, tā ir jāatzīst par prettiesisku. Šajā ziņā tā atsaucas uz argumentiem, kas izvirzīti piektā pamata atbalstam.

162 Prasītāja uzskata, ka izslēgšana [no ETS], kas saistīta ar to, ka tiek izmantota tikai biomasa, nozīmē, ka, aprēķinot produktu līmeņatzīmes, nav iespējams ņemt vērā ekoloģiski efektīvākās iekārtas. Tādējādi šāda izslēgšana [no ETS] būtu nesaderīga ar Direktīvā 2003/87 izvirzītajiem mērķiem un samērīguma principu.

163 Tas esot pretrunā arī vienlīdzīgas attieksmes principam. Proti, pirmkārt, iekārtām, par kurām informācija ziņojumos ir noapaļota, tiekot piemērota nelabvēlīgāka attieksme nekā tām, par kurām tā nav noapaļota. Otrkārt, iekārtām, kas radījušas fosilā oglekļa dioksīdu periodā no 2014. līdz 2018. gadam, tiekot piemērota nelabvēlīgāka attieksme nekā iekārtām, kuras fosilā oglekļa dioksīdu radījušas 2019. un 2020. gadā. Treškārt, pret iekārtām, kuru fosilā oglekļa dioksīda emisijas ir mazākas par 0,5 t, tiekot piemērota nelabvēlīgāka attieksme nekā pret iekārtām, kuru emisijas pārsniedz šo robežvērtību. Ceturtkārt, no konkurences viedokļa to iekārtu situācija, kuru emisijas ir 100 % no biomasas, neatšķiras no to iekārtu situācijas, kurās daļu vai visas emisijas rada fosilā degviela.

164 Komisija, kuru atbalsta Padome un Parlaments, apstrīd šo prasītājas argumentāciju.

165 No piektā pamata pārbaudes izriet, ka ar Komisijas apstrīdētajā lēmumā veikto Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta interpretāciju nav pārkāpti nedz minētās direktīvas noteikumi un mērķi, nedz vienlīdzīgas attieksmes un samērīguma princips. Tomēr prasītāja ar sesto pamatu apgalvo, ka attiecīgā gadījumā iekārtu, kurās tiek izmantota tikai biomasa, izslēgšana no ETS pati par sevi esot pretrunā šiem principiem un tiesību normām.

166 Šajā ziņā vispirms jānorāda, ka prasītājas izvirzītās iebildes par prettiesiskumu pieņemamība nav apstrīdēta, un par to nav nekādu šaubu. Proti, nav droši zināms, vai prasītāja būtu varējusi lūgt atcelt konkrēto grozījumu, kas tika ieviests ar Direktīvu 2009/29, un nav strīda par to, ka, apstrīdētajā lēmumā piemērojot Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punktu, Komisija ir atzinusi, ka prasītāja ir jāizslēdz no VĪP.

167 Tomēr, ciktāl prasītāja izsaka tos pašus argumentus, kas izvirzīti piektā pamata otrās daļas pamatojumam, pietiek atgādināt, ka šie argumenti tika noraidīti šī sprieduma 120.–122. punktā.

168 Pārējā daļā jomā, kurā Savienības likumdevējam ir plaša novērtējuma brīvība, tikai acīmredzams šo principu pārkāpums varētu pierādīt apstrīdētajā tiesību normā paredzētās izslēgšanas prettiesiskumu.

169 Tomēr nav apstrīdams, ka pašreizējā sistēma, kāda tā ir noteikta, noved pie prasītājas sodīšanas par to, ka tā gandrīz līdz nullei ir samazinājusi tās fosilā oglekļa dioksīda emisijas. Pirmkārt, prasītāja norāda – un tas netiek nopietni apstrīdēts –, ka tās pārejai uz biomasu bija nepieciešami milzīgi ieguldījumi, no kuriem tai vairs nav nekādas atdeves. Otrkārt, no lietas dalībnieku paziņojumiem tiesas sēdē izriet, ka Komisijas pieņemtā nostāja, saskaņā ar kuru prasītāju, pat ja tā nolemtu no jauna izmantot fosilo degvielu, nevar uzskatīt par "jaunu iekārtu operatoru", tai liedz jebkādu iespēju no jauna izmantot bezmaksas kvotu iedali.

170 Tomēr, kā norādīts šī sprieduma 122. punktā, šādas sekas ir raksturīgas jebkurai sistēmai, kurā paredzēti iekļaušanas un izslēgšanas sliekšņi. Šajā lietā aplūkojamās Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punktā paredzētās izslēgšanas sekas ir tādas, ka no ETS raksturīgajiem pienākumiem tiek atbrīvotas iekārtas, kurās pilnībā ir izvēlēts ražošanas process, kurā tiek izmantoti atjaunojamie energoresursi, un tiek stimulētas iekārtas, kas nav pilnībā izmantojušas šo iespēju aizstāt biomasu ar fosilo degvielu. Šajā ziņā papildus jānorāda, ka prasītājas nostāja, saskaņā ar kuru gadījumā, ja tā atsāktu izmantot fosilo degvielu, tai atkal būtu jāsaņem bezmaksas kvotas, ir tiešā pretrunā ar šo mērķi.

171 Tālab, neraugoties uz negatīvo ietekmi, ko tā rada attiecībā uz prasītāju, iekārtu, kurās izmanto tikai biomasu, izslēgšana [no ETS], kā arī to iekārtu pielīdzināšana šīm iekārtām, kuru emisijas bāzlīnijas periodā ir mazākas par 0,5 t fosilā oglekļa dioksīda, neliecina par acīmredzamu Savienības likumdevēja izdarītu samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

172 Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka tā savu argumentu pamato ar tiesību akta priekšlikumu, ko Komisija ir nosūtījusi Parlamentam un Padomei un kā mērķis ir noteikt 5 % oglekļa dioksīda emisiju no fosilā oglekļa dioksīda robežvērtību, zem kuras iekārtas tiek uzskatītas par tādām, kurās izmanto tikai biomasu. Prasītāja uzskata, ka šī likumdevēja vēlme grozīt sistēmu pierāda tās trūkumus. Tomēr šādu *lege ferenda* apsvērumu dēļ spēkā esošās tiesību normas nevar uzskatīt par prettiesiskām un tālab nepiemērojamām.

173 No tā izriet, ka prasītājas izvirzītā iebilde par prettiesiskumu ir jānoraida, un no visa iepriekš minētā izriet, ka prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

174 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Minētā Reglamenta 135. panta 1. punktā ir noteikts, ka tad, ja to prasa taisnīgums, Vispārējā tiesa var nolemt, ka lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, sedz savus tiesāšanās izdevumus pats, bet tikai daļēji atlīdzina pretējās puses tiesāšanās izdevumus vai pat vispār tiek atbrīvots no šā pienākuma.

175 Reglamenta 138. panta 1. punkta noteikumi, saskaņā ar kuriem iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas, liedz apmierināt Padomes prasījumus piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

176 Turklāt šajos lietas apstākļos, it īpaši šī sprieduma 78. un 79. punktā minēto kļūdu dēļ, ir jānolemj, ka katrs lietas dalībnieks savus tiesāšanās izdevumus sedz pats.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) Katrs lietas dalībnieks savus tiesāšanās izdevumus sedz pats.

Marcoulli Frimodt Nielsen Schwarcz

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2023. gada 26. jūlijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 2

Lietas dalībnieku prasījumi 5

Juridiskais pamatojums 5

Ievada apsvērumi par ETS un Direktīvā 2003/87 izvirzītajiem mērķiem 5

Par apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūras likumību 8

Par noapaļoto datu, kas tika paziņoti apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūras laikā, ņemšanu vērā 8

Par trešo pamatu, kas attiecas uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu 10

– Par trešā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz rūpības pienākuma pārkāpumu 10

– Par trešā pamata otro daļu, kas attiecas uz tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu 13

– Par trešā pamata trešo daļu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu 14

Par apstrīdētā lēmuma pamatotību 15

Par piekto pamatu, kas attiecas uz Direktīvas 2003/87 pārkāpumu 15

– Par piektā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz agrāko vērtību kļūdainu ņemšanu vērā. 15

– Par piektā pamata otro daļu, kas attiecas uz tiesību kļūdām 17

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā 19

Par otro pamatu, kas attiecas uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu 21

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu 22

Par sesto pamatu, kas attiecas uz Direktīvas 2003/87 I pielikuma 1. punkta prettiesiskumu . . 24

Par tiesāšanās izdevumiem 25